

Ontwerp van decreet tot wijziging van diverse decreten, wat betreft de implementatie van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]

Op voorstel van de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme, de Vlaamse minister van Financien en Begroting, Wonen en Onroerend Erfgoed en de Vlaamse minister van Economie, Innovatie, Werk, Sociale Economie en Landbouw;

Na beraadslaging,

DE VLAAMSE REGERING BESLUIT:

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst luidt als volgt:

Hoofdstuk 1. Inleidende bepaling

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijziging van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij

Art. 2. Artikel 29 van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij, vervangen bij het decreet van 30 april 2009, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 29. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan.”.

Hoofdstuk 3. Wijziging van de wet van 28 december 1964 betreffende de bestrijding van de luchtverontreiniging

Art. 3. Artikel 6 van de wet van 28 december 1964 betreffende de bestrijding van de luchtverontreiniging, vervangen bij het decreet van 21 december 2007, wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 6. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan."

Hoofdstuk 4. Wijziging van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen

Art. 4. Artikel 20 van de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen, vervangen bij het decreet van 26 april 2019, wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 20. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan."

Hoofdstuk 5. Wijziging van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud

Art. 5. Artikel 47 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud, vervangen bij het decreet van 30 april 2009, wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 47. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan."

Hoofdstuk 6. Wijziging van de wet van 18 juli 1973 betreffende de bestrijding van de geluidshinder

Art. 6. Artikel 9 van de wet van 18 juli 1973 betreffende de bestrijding van de geluidshinder, vervangen bij het decreet van 21 december 2007, wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 9. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan."

Art. 7. Artikel 11 van dezelfde wet, vervangen bij het decreet van 21 december 2007, wordt opgeheven.

Hoofdstuk 7. Wijzigingen van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer

Art. 8. Artikel 11 van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer, vervangen bij het decreet van 28 februari 2014, wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 11. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan."

Art. 9. Artikel 12 van hetzelfde decreet, hersteld bij het decreet van 1 maart 2013 en gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, wordt opgeheven.

Hoofdstuk 8. Wijzigingen van de wet van 12 juli 1985 betreffende de bescherming van de mens en van het leefmilieu tegen de schadelijke effecten en de hinder van niet-ioniserende stralingen, infrasonen en ultrasonen

Art. 10. Artikel 8bis van de wet van 12 juli 1985 betreffende de bescherming van de mens en van het leefmilieu tegen de schadelijke effecten en de hinder van niet-ioniserende stralingen, infrasonen en ultrasonen, ingevoegd bij het decreet van 23 december 2010, wordt opgeheven.

Art. 11. Artikel 9 van dezelfde wet, vervangen bij het decreet van 23 december 2010, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 9. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan.”.

Hoofdstuk 9. Wijziging van het Bosdecreet van 13 juni 1990

Art. 12. Artikel 107bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990, ingevoegd bij het decreet van 30 april 2009, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 107bis. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.”.

Hoofdstuk 10. Wijzigingen van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede de bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991

Art. 13. In artikel 24 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede de bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991, hersteld bij het decreet van 23 december 2021, wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:

“De opbrengsten die worden verkregen met de toepassing van hoofdstuk 11 van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013 en hoofdstuk V van het decreet van 29 maart 2002 tot bescherming van varend erfgoed, en die conform artikel 73 van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum] worden toebedeeld aan de Vlaamse overheid, komen toe aan het Fonds Handhaving Onroerend Erfgoed.”.

Art. 14. In artikel 25, §2, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 4 mei 2016 en gewijzigd bij het decreet van 23 december 2021, wordt punt 3° vervangen door wat volgt:

“3° de subsidies en premies die worden teruggevorderd conform artikel 95 van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum], hoofdstukken 10 en 11 van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013 en hoofdstuk V van het decreet van 29 maart 2002 tot bescherming van varend erfgoed.”.

Hoofdstuk 11. Wijziging van het Jachtdecreet van 24 juli 1991

Art. 15. Artikel 37 van het Jachtdecreet van 24 juli 1991, vervangen bij het decreet van 30 april 2009, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 37. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.”.

Hoofdstuk 12. Wijzigingen van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

Art. 16. In het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, het laatst gewijzigd bij het decreet van 21 oktober 2022, wordt het opschrift van titel XVI vervangen door wat volgt:

“Titel XVI. Milieuhandhaving”.

Art. 17. In titel XVI van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 26 februari 2021, wordt het opschrift van hoofdstuk I vervangen door wat volgt:

“Hoofdstuk I. Algemene bepalingen en definities”.

Art. 18. In artikel 16.1.1 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 26 april 2019, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de bestaande tekst, die paragraaf 1 zal vormen, worden het tweede en derde lid opgeheven;

2° er wordt een paragraaf 2 toegevoegd, die luidt als volgt:

“§2. Het kaderdecreet Vlaamse handhaving van [datum] is, met inbegrip van hoofdstuk 10, afdeling 2, 3, 4, 6, 7, 9, 10, 11 en 12, van toepassing op deze titel en de regelgeving, vermeld in paragraaf 1.”.

Art. 19. In artikel 16.1.2 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 8 juni 2018, worden punt 1° tot en met 6° opgeheven.

Art. 20. Artikel 16.1.3 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 22 november 2013 en gewijzigd bij het decreet van 8 juni 2018, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 16.1.3. De volgende personen zijn een herstelinstantie als vermeld in artikel 2, 15°, van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]:

1° de personeelsleden van de departementen en de agentschappen, vermeld in artikel I.3, 2°, a) tot en met d), van het Bestuursdecreet van 7 december 2018, die de Vlaamse Regering of haar gemachtigde daarvoor aanwijst;

- 2° de gemeentelijke personeelsleden die het college van burgemeester en schepenen daarvoor aanwijst, zelfs al zijn ze personeelslid van een andere gemeente;
- 3° de personeelsleden van een intergemeentelijk samenwerkingsverband die het intergemeentelijk samenwerkingsverband daarvoor aanwijst;
- 4° de burgemeester of zijn plaatsvervanger.

De Vlaamse Regering kan de aanwijzingsbevoegdheid, vermeld in het eerste lid, 1°, delegeren.

De Vlaamse Regering kan opleidings- en ervaringsvereisten en andere voorwaarden bepalen waaraan categorieën van herstelinstanties moeten voldoen, en hun bevoegdheden inhoudelijk, geografisch of temporeel beperken.”.

Art. 21. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 21 oktober 2022, wordt een artikel 16.1.4 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 16.1.4. Naast de doeleinden, vermeld in artikel 63, §1, van het kaderdecreet Vlaamse handhaving van [datum], kunnen beveiligingsmaatregelen ook worden opgelegd voor het beheersen van een aanzienlijk risico voor mens of milieu, ongeacht of er een misdrijf, inbreuk of een normschending bestaat of dreigt voor te komen.

Toezichthouders die gemachtigd zijn om wapens te dragen bij de uitvoering van hun ambtsverrichtingen, beschikken over de bevoegdheden, vermeld in artikel 28 en 37bis van de wet op het politieambt van 5 augustus 1992, als het veilig stellen van hun fysieke integriteit of de uitvoering van hun opdrachten als officier van gerechtelijke politie dat vereist.”.

Art. 22. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 21 oktober 2022, wordt een artikel 16.1.5 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 16.1.5. De opbrengsten die worden verkregen met de toepassing van deze titel, en die conform artikel 73 van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum] worden toebedeeld aan de Vlaamse overheid, komen toe aan het Minafonds.

In afwijking van het eerste lid komen de bedragen die worden ingevorderd tot terugbetaling van de kosten die gemaakt zijn voor de uitvoering van maatregelen door de toezichthouders en herstelinstanties van de OVAM in het kader van het toezicht op de toepassing van het Bodemdecreet van 27 oktober 2006 en op de toepassing van artikel 12 van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, toe aan de OVAM.”.

Art. 23. In titel XVI van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 26 februari 2021, wordt hoofdstuk II, dat bestaat uit artikel 16.2.1 tot en met 16.2.5, opgeheven.

Art. 24. In titel XVI van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 26 februari 2021,

wordt hoofdstuk III, dat bestaat uit artikel 16.3.1 tot en met 16.3.27, opgeheven.

Art. 25. In titel XVI, hoofdstuk IV, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 8 juni 2018, worden afdeling I, die bestaat uit artikel 16.4.1 tot en met 16.4.4, en afdeling II, die bestaat uit artikel 16.4.5 tot en met 16.4.18quater, opgeheven.

Art. 26. In artikel 16.4.19 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 4 mei 2016, worden paragraaf 2 en paragraaf 3 opgeheven.

Art. 27. In titel XVI, hoofdstuk IV, afdeling III, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 4 mei 2016, wordt onderafdeling III, die bestaat uit artikel 16.4.23 en 16.4.24, opgeheven.

Art. 28. In titel XVI, hoofdstuk IV, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 8 juni 2018, wordt afdeling IV, die bestaat uit artikel 16.4.25 tot en met 16.4.44, opgeheven.

Art. 29. In titel XVI van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 26 februari 2021, wordt hoofdstuk V, dat bestaat uit artikel 16.5.1 tot en met 16.5.4, opgeheven.

Art. 30. In titel XVI van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 26 februari 2021, wordt hoofdstuk Vbis, dat bestaat uit artikel 16.5.5 tot en met 16.5.12, opgeheven.

Art. 31. In titel XVI van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 26 februari 2021, wordt het opschrift van hoofdstuk VI vervangen door wat volgt:

“Hoofdstuk VI. Misdrijven en inbreuken”.

Art. 32. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 21 oktober 2022, wordt vóór artikel 16.6.1 een opschrift ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Afdeling I. Misdrijven”.

Art. 33. In artikel 16.6.1 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 24 mei 2019, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, tweede lid, wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

“1° de gedragingen die als een inbreuk als vermeld in afdeling II, zijn gedefinieerd;”;

2° in paragraaf 1, tweede lid, wordt punt 6° vervangen door wat volgt:

“6° het niet-voldoen aan de administratieve vormvereisten die bij een melding in acht genomen moeten worden, uitgezonderd het nalaten van een voorafgaande melding van de activiteit in kwestie.”;

3° paragraaf 2 wordt vervangen door wat volgt:

“§2. De volgende personen worden bestraft met een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met een geldboete van 100 euro tot 100.000 euro of met een van die straffen:

- 1° personen die opzettelijk niet vervallen en niet opheffen publieke herstel- of beveiligingsmaatregelen die regelmatig zijn opgelegd conform deze titel vóór de datum van de inwerkingtreding van artikel 18, 2°, van het decreet van [datum] tot wijziging van diverse decreten, wat betreft de implementatie van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum], niet uitvoeren, niet betalen of negeren;
- 2° personen die een bevel als vermeld in artikel 61, §6, van het Mestdecreet van 22 december 2006, niet uitvoeren of negeren.”.

Art. 34. Artikel 16.6.5 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 16.6.5. De misdrijven, vermeld in deze afdeling, die bestuurlijk worden vervolgd, worden bestraft met een alternatieve bestuurlijke geldboete van maximaal 2.000.000 euro.”.

Art. 35. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 21 oktober 2022, wordt vóór artikel 16.6.6 het volgende opschrift ingevoegd:

“Afdeling II. Inbreuken”.

Art. 36. Artikel 16.6.6 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 30 april 2009 en gewijzigd bij het decreet van 8 juni 2018, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 16.6.6. §1. De Vlaamse Regering bepaalt de lijst van inbreuken voor de Vlaamse regelgeving waarop deze titel van toepassing is. De voormelde lijst bevat een omschrijving van de juridische basis en van de concrete wettelijke verplichting.

De inbreuken, vermeld in het eerste lid, kunnen alleen gedragingen zijn die in strijd zijn met een milieuvoorschrift en die aan al de volgende voorwaarden voldoen:

- 1° de gedraging betreft geen emissies als vermeld in artikel 16.6.2;
- 2° de gedraging betreft niet het achterlaten, beheren of overbrengen van afvalstoffen als vermeld in artikel 16.6.3;
- 3° de gedraging veroorzaakt geen gezondheidsschade of de dood;
- 4° de gedraging houdt geen schending in van de verplichting om te beschikken over een milieuvergunning, een omgevingsvergunning voor de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit, of een erkenning;

5° de gedraging houdt geen schending in van de verplichting om een veiligheidsrapport of een milieueffectrapport op te maken.

§2. De inbreuken, vermeld in paragraaf 1, eerste lid, worden gesanctioneerd met een bestuurlijke geldboete van maximaal 400.000 euro.”.

Art. 37. In hetzelfde decreet worden de volgende artikelen opgeheven:

1° artikel 16.6.7, ingevoegd bij het decreet van 30 april 2009;

2° artikel 16.6.8, ingevoegd bij het decreet van 30 april 2009;

3° artikel 16.6.9, ingevoegd bij het decreet van 30 april 2009 en vervangen bij het decreet van 22 november 2013;

4° artikel 16.6.10, ingevoegd bij het decreet van 30 april 2009 en gewijzigd bij het decreet van 8 juni 2018.

Art. 38. In titel XVI van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 26 februari 2021, wordt hoofdstuk VII, dat bestaat uit artikel 16.7.1 tot en met 16.7.9, opgeheven.

Hoofdstuk 13. Wijziging van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu

Art. 39. Artikel 58 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, vervangen bij het decreet van 30 april 2009, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 58. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.”.

Hoofdstuk 14. Wijzigingen van het decreet van 29 maart 2002 tot bescherming van varend erfgoed

Art. 40. Artikel 13 van het decreet van 29 maart 2002 tot bescherming van varend erfgoed, opgeheven door het decreet van 9 mei 2014, wordt opnieuw opgenomen in de volgende lezing:

“Art. 13. §1. Het kaderdecreet Vlaamse handhaving van [datum] is, met inbegrip van hoofdstuk 10, afdeling 2, 3, 4, 6, 8, 9, 10, 11 en 12, van toepassing op deze titel.

In aanvulling van artikel 71, §2, derde lid, van het kaderdecreet Vlaamse handhaving van is de uitvoering van publieke herstel- en beveiligingsmaatregelen vrijgesteld van de vergunningen, toelatingen of machtigingen die zijn ingesteld door dit decreet of de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009.

§2. De uitvoering van handelingen conform de maatregelen die zijn besloten in een herstelschikking, kan nooit leiden tot het verval van het recht om voor de voormelde handelingen een premie aan te vragen volgens de normaal geldende regels.”.

Art. 41. In artikel 13/1 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 9 mei 2014, wordt paragraaf 2 vervangen door wat volgt:

“§2. De misdrijven, vermeld in paragraaf 1, die bestuurlijk worden vervolgd, worden bestraft met een alternatieve bestuurlijke geldboete van maximaal 50.000 euro.

De bestuurlijke geldboete, vermeld in het eerste lid, wordt vermeerderd met de opdecimen die van toepassing zijn voor de strafrechtelijke geldboeten.”.

Art. 42. Artikel 13/2 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 9 mei 2014, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 13/2. Het niet-naleven van de kennisgevings- en meldingsplichten, vermeld in artikel 4, §3, artikel 5, §2 en §3, en artikel 8, §1 en §4, van dit decreet, kan worden gesanctioneerd met een exclusieve bestuurlijke geldboete van maximaal 10.000 euro.

De bestuurlijke geldboete, vermeld in het eerste lid, wordt vermeerderd met de opdecimen die van toepassing zijn voor de strafrechtelijke geldboeten.”.

Art. 43. Artikel 13/3 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 9 mei 2014, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 13/3. Voor de handhaving van dit decreet beschikken de inspecteurs Onroerend Erfgoed, vermeld in artikel 2.1, 29°, van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013, over de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie - hulpofficier van de procureur des Konings, toezichthouder en herstellinstantie als vermeld in het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]. In hun hoedanigheid van toezichthouder beschikken ze over de bevoegdheid, vermeld in artikel 23 van het voormelde decreet.”.

Hoofdstuk 15. Wijziging van het decreet van 4 april 2003 betreffende de oppervlaktedelfstoffen

Art. 44. Artikel 29 van het decreet van 4 april 2003 betreffende de oppervlaktedelfstoffen, vervangen bij het decreet van 30 april 2009, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 29. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.”.

Hoofdstuk 16. Wijzigingen van het Bodemdecreet van 27 oktober 2006

Art. 45. Artikel 172 van het Bodemdecreet van 27 oktober 2006, vervangen bij het decreet van 21 december 2007 en gewijzigd bij het decreet van 23 december 2010, wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 172. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan."

Art. 46. In titel V van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 21 december 2007 en 23 december 2010, wordt hoofdstuk III, dat bestaat uit artikel 173, opgeheven.

Hoofdstuk 17. Wijziging van het Mestdecreet van 22 december 2006

Art. 47. In artikel 61 van het Mestdecreet van 22 december 2006, hersteld bij het decreet van 12 juni 2015 en gewijzigd bij het decreet van 24 mei 2019, worden paragraaf 1 en 2 vervangen door wat volgt

"§1. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

§2. In afwijking van paragraaf 1 worden de inbreuken, vermeld in artikel 63, vastgesteld en gesanctioneerd conform dit decreet."

Hoofdstuk 18. Wijziging van het decreet van 8 mei 2009 betreffende de diepe ondergrond

Art. 48. Artikel 64 van het decreet van 8 mei 2009 betreffende de diepe ondergrond wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 64. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan."

Hoofdstuk 19. Wijzigingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009

Art. 49. In artikel 1.6.1, §2, 3°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, ingevoegd bij het decreet van 16 december 2022, wordt de zinsnede "alle ontvangsten die voortvloeien uit de toepassing van titel VI" vervangen door de zinsnede "de opbrengsten die conform artikel 73 van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum] worden toebedeeld aan de Vlaamse overheid".

Art. 50. In titel I, hoofdstuk IV, van dezelfde codex, gewijzigd bij de decreten van 4 april 2014 en 25 april 2014, wordt het opschrift van afdeling 4 vervangen door wat volgt:

"Afdeling 4. De herstelinstanties".

Art. 51. Artikel 1.4.9 van dezelfde codex, ingevoegd bij het decreet van 25 april 2014, wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 1.4.9. De gewestelijke en gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester of zijn plaatsvervanger zijn herstellinstanties als vermeld in artikel 2, 15°, van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum].

De Vlaamse Regering wijst de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteurs aan onder de personeelsleden van de departementen en de agentschappen, vermeld in artikel I.3, 2°, a) tot en met d), van het Bestuursdecreet van 7 december 2018. De Vlaamse Regering kan de voormelde aanwijzingsbevoegdheid delegeren.

De volgende personen kunnen aangewezen worden als gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur:

- 1° de personeelsleden van de gemeente die voor de misdrijven en de inbreuken, vermeld in titel VI, belast zijn met de uitvoering van de handhaving voor het grondgebied van hun gemeente of verschillende gemeenten, die het college van burgemeester en schepenen daarvoor aanwijst;
- 2° de personeelsleden van een intergemeentelijk samenwerkingsverband die voor de misdrijven en de inbreuken, vermeld in titel VI, belast zijn met de uitvoering van de handhaving voor het grondgebied van een of meer gemeenten, die het intergemeentelijk samenwerkingsverband daarvoor aanwijst.

De Vlaamse Regering kan opleidings- en ervaringsvereisten en andere voorwaarden bepalen waaraan categorieën van herstellinstanties moeten voldoen, en hun bevoegdheden inhoudelijk, geografisch of temporeel beperken."

Art. 52. In artikel 5.1.2, §1, tweede lid, 9°, van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 25 april 2014, wordt tussen de zinsnede "gegeven wordt," en de woorden "iedere gerechtelijke uitspraak" de zinsnede "iedere dagvaarding of gedinginleidende akte," ingevoegd.

Art. 53. In artikel 5.2.1, §1, eerste lid, 3°, van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 25 april 2014, wordt de zinsnede "maatregel als vermeld in titel VI, hoofdstuk III en IV" vervangen door de zinsnede "beveiligingsmaatregel of publieke herstelmaatregel als vermeld in artikel 2, 10° en 23°, van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]".

Art. 54. In artikel 5.2.5, eerste lid, van dezelfde codex, gewijzigd bij de decreten van 25 april 2014 en 8 december 2017, wordt de zinsnede "maatregelen, vermeld in titel VI, hoofdstuk III en IV" vervangen door de zinsnede "beveiligingsmaatregelen of publieke herstelmaatregelen, vermeld in artikel 2, 10° en 23°, van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]".

Art. 55. In artikel 5.2.6, eerste lid, 3°, van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 25 april 2014, wordt de zinsnede "maatregel als vermeld in titel VI, hoofdstuk III en IV" vervangen door de zinsnede "beveiligingsmaatregel of publieke herstelmaatregel als vermeld in artikel 2, 10° en 23°, van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]".

Art. 56. In titel VI van dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 16 december 2022, wordt het opschrift van hoofdstuk I vervangen door wat volgt:

“Hoofdstuk I. Algemene bepalingen en definities”.

Art. 57. In titel VI, hoofdstuk I, van dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 26 februari 2021, wordt het opschrift “Afdeling 1. Definities” opgeheven.

Art. 58. Artikel 6.1.1 van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 25 april 2014 en het laatst gewijzigd bij het decreet van 26 februari 2021, wordt opgeheven.

Art. 59. Aan artikel 6.1.2 van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 25 april 2014, wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Het kaderdecreet Vlaamse handhaving van [datum] is, met inbegrip van hoofdstuk 10, afdeling 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11 en 12, van toepassing op de handhaving van alle misdrijven en inbreuken, vermeld in deze titel.”.

Art. 60. In titel VI, hoofdstuk I, van dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 26 februari 2021, wordt afdeling 2, die bestaat uit artikel 6.1.3, opgeheven.

Art. 61. In titel VI van dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 16 december 2022, wordt het opschrift van hoofdstuk II vervangen door wat volgt:

“Hoofdstuk II. Misdrijven en inbreuken”.

Art. 62. In titel VI, hoofdstuk II, van dezelfde codex, gewijzigd bij de decreten van 25 april 2014, 8 juni 2018, 26 april 2019 en 16 december 2022, wordt het opschrift “Afdeling 1. Stedenbouwkundige misdrijven en stedenbouwkundige inbreuken” opgeheven.

Art. 63. In artikel 6.2.1 van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 25 april 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid, inleidende zin, worden de woorden “handelingen en omissies worden stedenbouwkundige” en de zinsnede “genoemd, en” opgeheven;

2° in het eerste lid wordt punt 3° vervangen door wat volgt:

“3° het verder uitvoeren van handelingen in strijd met een niet-vervallen en niet-opgeheven bevel tot staken dat regelmatig is gegeven conform deze titel vóór de datum van de inwerkingtreding van artikel 59 van het decreet van [datum] tot wijziging van diverse decreten, wat betreft de implementatie van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum];”;

3° er wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De misdrijven, vermeld in het eerste lid, die bestuurlijk worden vervolgd, worden gesanctioneerd met een alternatieve bestuurlijke geldboete van maximaal 2.000.000 euro.”.

Art. 64. In artikel 6.2.2 van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 25 april 2014 en gewijzigd bij de decreten van 8 juni 2018 en 26 april 2019, worden volgende wijzigingen aangebracht:

1° de inleidende zin vervangen door wat volgt:

“De volgende inbreuken worden gesanctioneerd met een exclusieve bestuurlijke geldboete van maximaal 400.000 euro:”;

2° in punt 3° wordt tussen de zinsnede “artikel 4.2.2” en de zinsnede “en 4.2.5, eerste lid, 3°” de zinsnede “, 4.2.4, eerste lid” ingevoegd;

3° aan punt 3° wordt de zinsnede “, hetzij het verder uitvoeren van die handelingen in geval van verval, schorsing of vernietiging van de meldingsakte, en ook het niet naleven van de voorwaarden die in de meldingsakte zijn opgelegd conform artikel 113, §1, eerste lid, van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, bij de uitvoering van die handelingen, hetzij het niet-melden van het beëindigen van de zorgsituatie, vermeld in artikel 4.1.1, 18°, b)” toegevoegd.

Art. 65. In titel VI, hoofdstuk II, van dezelfde codex, gewijzigd bij de decreten van 25 april 2014, 8 juni 2018, 26 april 2019 en 16 december 2022, worden afdeling 2, die bestaat uit artikel 6.2.3 tot en met 6.2.5/1, afdeling 3, die bestaat uit artikel 6.2.6 tot en met 6.2.13, en afdeling 4, die bestaat uit artikel 6.2.14, opgeheven.

Art. 66. In titel VI van dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 16 december 2022, wordt het opschrift van hoofdstuk III vervangen door wat volgt:

“Hoofdstuk III. Bijzondere bepalingen”.

Art. 67. In titel VI, hoofdstuk III, van dezelfde codex, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, wordt het opschrift “Afdeling 1. Rechterlijke herstelmaatregelen” opgeheven.

Art. 68. Artikel 6.3.1 van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 25 april 2014, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 6.3.1. De Vlaamse Regering kan een adviesplicht of andere formele voorwaarden verbinden aan:

- 1° het inleiden van een publieke herstellvordering bij het parket;
- 2° het aanhangig maken van een publieke herstellvordering bij de rechter;
- 3° het opstarten van een ambtshalve uitvoering van publieke herstelmaatregelen.

In het eerste lid, 3°, wordt onder opstarten van een ambtshalve uitvoering een van de volgende acties verstaan:

- 1° een gunningsprocedure tot aanwijzing van een particulier die het vonnis of het arrest zal uitvoeren, aanvatten;
- 2° een particulier binnen een raamovereenkomst schriftelijk of mondeling belasten om het vonnis of arrest uit te voeren;
- 3° de nodige instructies aan een ambtenaar of een dienst geven om het vonnis of arrest uit te voeren.

De Vlaamse regering regelt de adviesprocedure en de samenstelling en werking van het adviesorgaan, en bepaalt de rechtsgevolgen van het advies.”

Art. 69. Artikel 6.3.2 van dezelfde codex, ingevoegd bij het decreet van 25 april 2014, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 6.3.2. De rechtbank kan de titel van eigendomsverkrijging of van huur vernietigen op vordering van de kopers of de huurders van een goed dat het voorwerp uitmaakt of kan uitmaken van gerechtelijke of bestuurlijke herstelmaatregelen, onverminderd het recht van de kopers of huurders om schadevergoeding te eisen.

De vordering tot vernietiging, vermeld in het eerste lid, kan niet meer worden ingeroepen als de schending van de informatieplicht over de publiciteit en de onderhandse overeenkomst is rechtgezet bij de authentieke akteverlening en de informatiegerechtigde in de voormelde akte afziet van de vordering tot nietigverklaring op basis van een schending van de informatieplicht.”.

Art. 70. Artikel 6.3.3 van dezelfde codex, ingevoegd bij het decreet van 25 april 2014, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 6.3.3. Bestuurlijke herstelmaatregelen opleggen is niet mogelijk als de herstelplicht van de overtreder is ontstaan voor 1 maart 2018.”.

Art. 71. Artikel 6.3.4 van dezelfde codex, ingevoegd bij het decreet van 25 april 2014, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 6.3.4. Vanaf de datum van afgifte van het attest van uitvoering, vermeld in artikel 72 van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum], kunnen ten aanzien van het voorwerp van de uitgevoerde herstelmaatregelen onderhoudswerken als vermeld in artikel 4.1.1, 9°, van deze codex, worden uitgevoerd en stabiliteitswerken als vermeld in artikel 4.1.1, 11°, van deze codex, worden vergund.”.

Art. 72. In dezelfde codex worden de volgende artikelen opgeheven:

- 1° artikel 6.3.5, ingevoegd bij het decreet van 25 april 2014;
- 2° artikel 6.3.6, ingevoegd bij het decreet van 25 april 2014.

Art. 73. In titel VI, hoofdstuk III, van dezelfde codex, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, wordt afdeling 2, die bestaat uit artikel 6.3.7 tot en met 6.3.17, opgeheven.

Art. 74. In titel VI van dezelfde codex, het laatst gewijzigd bij het decreet van 16 december 2022, worden hoofdstuk IV, dat bestaat uit artikel 6.4.1 tot en met 6.4.22, hoofdstuk V, dat bestaat uit artikel 6.5.1, en hoofdstuk VI, dat bestaat uit artikel 6.6.1 tot en met 6.6.4, opgeheven.

Art. 75. In artikel 7.7.2 van dezelfde codex, vervangen bij het decreet van 25 april 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht.

1° in het eerste lid wordt tussen de zinsnede "artikel 6.3.3, § 3," en de woorden "pas te lopen" de zinsnede "zoals van kracht vóór de datum van de inwerkingtreding van artikel 59 van het decreet van [datum] tot wijziging van diverse decreten, wat betreft de implementatie van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]," ingevoegd;

2° in het vierde lid wordt tussen de zinsnede "artikel 6.3.3, § 3," en de woorden "te lopen" de zinsnede "zoals van kracht vóór de datum van de inwerkingtreding van artikel 59 van het decreet van [datum] tot wijziging van diverse decreten, wat betreft de implementatie van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]," ingevoegd.

Art. 76. In dezelfde codex worden de volgende artikelen opgeheven:

1° artikel 7.7.3, vervangen bij het decreet van 26 februari 2021;

2° artikel 7.7.4, vervangen bij het decreet van 25 april 2014.

Art. 77. In artikel 7.7.6, eerste lid, van dezelfde codex, ingevoegd bij het decreet van 25 april 2014, wordt tussen de zinsnede "artikel 6.2.6" en de woorden "wordt de" de zinsnede ", zoals van kracht vóór de datum van de inwerkingtreding van artikel 59 van het decreet van [datum] tot wijziging van diverse decreten, wat betreft de implementatie van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]," ingevoegd.

Art. 78. In dezelfde codex worden de volgende artikelen opgeheven:

1° artikel 7.7.7, ingevoegd bij het decreet van 8 december 2017;

2° artikel 7.7.8, ingevoegd bij het decreet van 8 december 2017.

Art. 79. In artikel 7.7.9 van dezelfde codex, ingevoegd bij het decreet van 8 december 2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt tussen de zinsnede "artikel 6.2.5/1, § 1, eerste lid, 1°," en de woorden "tot aan" de zinsnede ", zoals van kracht vóór de datum van de inwerkingtreding van artikel 59 van het decreet van [datum] tot wijziging van diverse decreten, wat betreft de implementatie van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]," ingevoegd;

2° in het tweede lid wordt tussen de zinsnede "artikel 6.2.5/1, § 1, eerste lid, 2°," en de woorden "tot aan" de zinsnede "zoals van kracht vóór de datum van de inwerkingtreding van artikel 59 van het decreet van [datum] tot wijziging van diverse decreten, wat betreft de implementatie van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]," ingevoegd;

3° in het derde lid wordt tussen de zinsnede "artikel 6.2.5/1, § 1, eerste lid, 3° en 4°," en de woorden "tot aan" de zinsnede "zoals van kracht vóór de datum van de inwerkingtreding van artikel 59 van het decreet van [datum] tot wijziging van diverse decreten, wat betreft de implementatie van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]," ingevoegd.

Art. 80. Artikel 7.7.10 van dezelfde codex, ingevoegd bij het decreet van 8 december 2017, wordt opgeheven.

Hoofdstuk 20. Wijzigingen van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen

Art. 81. Artikel 68 van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, gewijzigd bij het decreet van 28 februari 2014, wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 68. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

In afwijking van het eerste lid wordt de controle op en de bestuurlijke handhaving van de naleving van de verplichtingen inzake de milieuheffingen uitgevoerd volgens de regels, vermeld in hoofdstuk 5, afdeling 2.

In afwijking van het eerste lid wordt de overtreding van de verplichting tot aangifte en betaling van milieuheffingen, vermeld in artikel 50, en de verplichting om de administratieve geldboete te betalen, vermeld in artikel 58, uitsluitend bestraft op de wijze, vermeld in hoofdstuk 5, afdeling 2."

Art. 82. Artikel 69 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 28 februari 2014, wordt opgeheven.

Hoofdstuk 21. Wijziging van het decreet van 8 februari 2013 houdende duurzaam gebruik van pesticiden in het Vlaamse Gewest

Art. 83. Artikel 11 van het decreet van 8 februari 2013 houdende duurzaam gebruik van pesticiden in het Vlaamse Gewest wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 11. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan."

Hoofdstuk 22. Wijzigingen van het Onroerendergoeddecreet van 12 juli 2013

Art. 84. In artikel 2.1 van het Onroerendergoeddecreet van 12 juli 2013, gewijzigd bij de decreten van 15 juli 2016, 13 juli 2018 en 10 juni 2022, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° punt 19° wordt opgeheven;

2° punt 27°/1 en punt 35° worden opgeheven;

3° punt 29° wordt vervangen door wat volgt:

“29° inspecteur Onroerend Erfgoed: de personeelsleden, vermeld in artikel 11.1.2;”

Art. 85. Artikel 10.4.2 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 13 juli 2018, wordt opgeheven.

Art. 86. In hoofdstuk 11 van hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 10 juni 2022, wordt het opschrift van afdeling 1 vervangen door wat volgt:

“Afdeling 1. Algemene bepalingen”.

Art. 87. Artikel 11.1.1 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 10 juni 2022, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 11.1.1. §1. Het kaderdecreet Vlaamse handhaving van [datum] is, met inbegrip van hoofdstuk 10, afdeling 2, 3, 4, 6, 8, 9, 10, 11 en 12, van toepassing op dit hoofdstuk.

In aanvulling van artikel 71, §2, derde lid, van het kaderdecreet Vlaamse handhaving van [datum] is de uitvoering van publieke herstel- en beveiligingsmaatregelen vrijgesteld van de vergunningen, toelatingen of machtigingen die zijn ingesteld door dit decreet of de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009.

§2. De uitvoering van handelingen conform de maatregelen die zijn besloten in een herstelschikking, kan nooit leiden tot het verval van het recht om voor de voormelde handelingen een premie aan te vragen volgens de normaal geldende regels.”.

Art. 88. Artikel 11.1.2 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 10 juni 2022, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 11.1.2. §1. Voor de handhaving van dit decreet beschikken de inspecteurs Onroerend Erfgoed over de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie – hulpofficier van de procureur des Konings, toezichthouder en herstelinstantie als vermeld in het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]. In hun hoedanigheid van toezichthouder beschikken ze over de bevoegdheid, vermeld in artikel 23 van het voormelde decreet.

De Vlaamse Regering wijst de inspecteurs Onroerend Erfgoed aan. De Vlaamse Regering kan de voormelde aanwijzingsbevoegdheid delegeren.

De Vlaamse Regering kan de voorwaarden bepalen waaraan de inspecteurs Onroerend Erfgoed moeten voldoen.

Contractuele personeelsleden kunnen alleen inspecteur Onroerend Erfgoed zijn als ze zijn beedigd. Het personeelslid legt de eed af conform de wettelijke of

decretale bepalingen die op hem van toepassing zijn, of, bij ontstentenis daarvan, in handen van zijn lijnmanager of diens gemachtigde conform artikel 2 van het decreet van 20 juli 1831.

§2. De burgemeester van een erkende onroerenderfgoedgemeente of zijn plaatsvervanger is een herstelinstantie als vermeld in artikel 2, 15°, van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]”.

Art. 89. In hoofdstuk 11 van hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 10 juni 2022, wordt het opschrift van afdeling 2 vervangen door wat volgt:

“Afdeling 2. Misdrijven, inbreuken en normschendingen”.

Art. 90. In hoofdstuk 11, afdeling 2, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 4 mei 2016, 15 juli 2016, 13 juli 2018 en 10 juni 2022, wordt onderafdeling 1, die bestaat uit artikel 11.2.1, opgeheven.

Art. 91. In artikel 11.2.2, eerste lid, van het zelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 4 mei 2016, 13 juli 2018 en 10 juni 2022, wordt punt 9° vervangen door wat volgt:

“9° handelingen voortzetten in strijd met een niet-ervallen en niet-opgeheven stakingsbevel dat regelmatig is gegeven conform deze titel vóór de datum van de inwerkingtreding van artikel 87 van het decreet van [datum] tot wijziging van diverse decreten, wat betreft de implementatie van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum];”.

Art. 92. Artikel 11.2.3 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 11.2.3. Als de misdrijven, vermeld in artikel 11.2.2, bestuurlijk worden vervolgd, worden ze gesanctioneerd met een alternatieve bestuurlijke geldboete van maximaal 50.000 euro, vermeerderd met de opdecimen die van toepassing zijn voor de strafrechtelijke geldboeten.”.

Art. 93. In artikel 11.2.4 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 4 mei 2016, 15 juli 2016, 13 juli 2018 en 10 juni 2022, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, 1°, wordt de zinsnede “, 6.4.9, 11.4.5, § 2, tweede en derde lid, en artikel 11.5.9, § 2” vervangen door de zinsnede “en 6.4.9 van dit decreet, en de informatieplicht, vermeld in artikel 85, §4, van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum], met betrekking tot publieke herstelmaatregelen die conform dit decreet zijn opgelegd;”;

2° in paragraaf 1 wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:

“De exclusieve bestuurlijke geldboete, vermeld in het eerste lid, wordt vermeerderd met de opdecimen die van toepassing zijn voor de strafrechtelijke geldboeten.”;

3° paragraaf 2 en paragraaf 3 worden opgeheven.

Art. 94. Artikel 11.2.5 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 4 mei 2016 en 10 juni 2022, wordt opgeheven.

Art. 95. In hoofdstuk 11, afdeling 2, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 4 mei 2016, 15 juli 2016, 13 juli 2018 en 10 juni 2022, wordt het opschrift van onderafdeling 4 vervangen door volgt:

“Onderafdeling 4. Normschendingen Onroerend Erfgoed”.

Art. 96. Artikel 11.2.6 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 4 mei 2016 en 10 juni 2022, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 11.2.6. De miskennenning van de zorgplicht, vermeld in artikel 6.5.2, is een normschending.”.

Art. 97. In hoofdstuk 11 van hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 10 juni 2022, worden afdeling 3, die bestaat uit artikel 11.3.1 tot en met 11.3.4/1, afdeling 4, die bestaat uit artikel 11.4.1 tot en met 11.4.5, afdeling 5, die bestaat uit artikel 11.5.1 tot en met 11.5.18, afdeling 6, die bestaat uit artikel 11.6.1 tot en met 11.6.5, en afdeling 7, die bestaat uit artikel 11.7.1 en 11.7.2, opgeheven.

Art. 98. Artikel 12.3.17 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 12.3.17. De personen die vóór de datum van de inwerkingtreding van artikel 87 van het decreet van [datum] tot wijziging van diverse decreten, wat betreft de implementatie van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum] zijn aangesteld als inspecteurs Onroerend Erfgoed, behouden deze hoedanigheid zolang ze voldoen aan de voorwaarden om in die functie te worden aangesteld, en dit voor de lopende duurtijd van hun aanstelling tot aan de opheffing ervan.”.

Hoofdstuk 23. Wijziging van het Wildedierenziektedecreet van 28 maart 2014

Art. 99. Artikel 9 van het Wildedierenziektedecreet van 28 maart 2014 wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 9. Titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid is van toepassing op de handhaving van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.”.

Hoofdstuk 24. Wijzigingen van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges

Art. 100. Aan artikel 2, 1°, a), van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, wordt de zinsnede “en waaraan tevens bevoegdheden toegekend worden bij artikel 42, 46, 55, 68, 74 en 96 van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum] en de decreten die het

voormelde decreet van toepassing verklaren, vermeld in artikel 3, eerste lid, van het voormelde decreet" toegevoegd.

Art. 101. In hoofdstuk 3, afdeling 5, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 9 december 2016 en gewijzigd bij de decreten van 25 april 2014 en 21 mei 2021, wordt een artikel 31/0 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 31/0. De volgende personen kunnen tussenkomen in een hangende procedure bij het Handhavingscollege die een bestuurlijke herstelbeslissing als vermeld in artikel 2, 5°, van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum], een bestuurlijke beveiligingsbeslissing als vermeld in artikel 2, 4°, van het voormelde decreet of een herstelschikking als vermeld in artikel 2, 16°, van het voormelde decreet, als voorwerp heeft:

- 1° de overtreder ten aanzien van wie de herstelbeslissing is genomen, in geval van een beroep dat conform artikel 74 van het voormelde decreet is ingesteld tegen een herstelbeslissing;
- 2° de personen ten aanzien van wie de bestuurlijke beveiligingsbeslissing is genomen, in geval van een beroep dat conform artikel 74 van het voormelde decreet is ingesteld tegen een bestuurlijke beveiligingsbeslissing;
- 3° de bevoegde overheid die in eerste aanleg heeft beslist over de betrokken beslissing;
- 4° de personen die de herstelschikking hebben vastgesteld, in geval van een beroep dat conform artikel 74 van het voormelde decreet is ingesteld tegen een herstelschikking;
- 5° derden die om de handhaving hebben verzocht overeenkomstig artikel 96 van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum] of die belang hebben bij de beslissing over de bestuurlijke herstel- of beveiligingsbeslissing of herstelschikking in kwestie.

De Vlaamse Regering bepaalt de vervalltermijnen voor de tussenkomsten, vermeld in het eerste lid, die niet korter mogen zijn dan twintig dagen."

Art. 102. In artikel 31/1 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 9 december 2016 en gewijzigd bij de decreten van 25 april 2014 en 21 mei 2021, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan paragraaf 1 worden een tweede en een derde lid toegevoegd, die luiden als volgt:

"Het rolrecht dat verschuldigd is per verzoekende partij bij de indiening van een verzoekschrift tot schorsing, ingediend conform artikel 40, § 1 of § 2, bedraagt 50 euro.

Het rolrecht dat verschuldigd is per tussenkomende partij, bedraagt 50 euro per vordering waarin ze tussenkomt, ongeacht of de tussenkomst geldt voor een vordering tot vernietiging of voor een vordering tot schorsing, ingediend conform artikel 40, § 1 of § 2.";

2° in paragraaf 2, eerste lid, worden tussen het woord "partij" en het woord "die" de woorden "of tussenkomende partij" ingevoegd;

3° in paragraaf 2 wordt tussen het tweede en het derde lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

"De tussenkomende partij richt daarvoor een verzoek aan het Handhavingscollege, gelijktijdig met haar tussenkomst in een vordering.";

4° in de bestaande paragraaf 2, derde lid, die paragraaf 2, vierde lid, wordt, worden tussen het woord "verzoekende" en het woord "partij" de woorden "of tussenkomende" ingevoegd;

5° in de bestaande paragraaf 2, vierde lid, die paragraaf 2, vijfde lid, wordt, wordt het woord "derde" vervangen door het woord "vierde";

6° in de bestaande paragraaf 2, vijfde lid, die paragraaf 2, zesde lid, wordt, wordt het woord "vierde" vervangen door het woord "vijfde";

7° in de bestaande paragraaf 2, vijfde lid, die paragraaf 2, zesde lid, wordt, worden tussen het woord "verzoekende" en het woord "partij" de woorden "of tussenkomende" ingevoegd;

8° aan paragraaf 3 wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Collectieve tussenkomsten geven aanleiding tot het betalen van zoveel malen het recht als er tussenkomende partijen zijn.";

9° in paragraaf 4, eerste lid, wordt tussen het woord "vernietiging" en de zinsnede ", bezorgt" de zinsnede "of een vordering tot schorsing, die ingediend is conform artikel 40, of gelijktijdig met haar tussenkomst in de voormelde vorderingen" ingevoegd;

10° in paragraaf 4, eerste lid, worden tussen het woord "verzoekende" en het woord "partij" de woorden "of tussenkomende" ingevoegd;

11° in paragraaf 4, tweede lid, worden tussen het woord "verzoekende" en het woord "partij" de woorden "of tussenkomende" ingevoegd;

12° in paragraaf 4, derde lid, worden tussen het woord "gestort" en de zinsnede ", is" de woorden "door de verzoekende of tussenkomende partij" ingevoegd en worden tussen het woord "beroep" en het woord "onontvankelijk" de woorden "of de tussenkomst van die partij" ingevoegd;

13° er wordt een paragraaf 5 toegevoegd, die luidt als volgt:

"§5. Het Handhavingscollege kan, op verzoek van een partij, een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de partij die in het gelijk wordt gesteld.

De Vlaamse Regering bepaalt de basisbedragen en de minimum- en maximumbedragen van de rechtsplegingsvergoeding, vermeld in het eerste lid.

Het Handhavingscollege kan, op gemotiveerde wijze, de rechtsplegingsvergoeding, vermeld in het eerste lid, verlagen of verhogen, zonder echter de door de Vlaamse Regering bepaalde minimum- en maximumbedragen te overschrijden. In deze beoordeling houdt het Handhavingscollege rekening met:

- 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;
- 2° de complexiteit van de zaak;
- 3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.

Als de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijnsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding, vermeld in het eerste lid, vastgelegd op het minimumbedrag bepaald door de Vlaamse Regering conform het tweede lid, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. In dat geval omkleedt het Handhavingscollege zijn beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.

Als meer partijen de rechtsplegingsvergoeding, vermeld in het eerste lid, ten laste van een of meer in het ongelijk gestelde partijen genieten, is het bedrag ervan maximaal het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen, aanspraak kan maken. Het Handhavingscollege verdeelt de rechtsplegingsvergoeding in dat geval tussen de partijen.

De tussenkommende partijen kunnen niet worden gehouden tot de betaling van de rechtsplegingsvergoeding en kunnen die vergoeding niet genieten.”.

Art. 103. In artikel 33, vijfde lid, van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 9 december 2016, worden tussen het woord “rolrecht” en de zinsnede “, vermeld” de woorden “en de rechtsplegingsvergoeding” ingevoegd.

Art. 104. In artikel 34 van hetzelfde decreet, ingevoegd bij het decreet van 3 juli 2015 en gewijzigd bij het decreet van 8 december 2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 8 wordt de zinsnede “artikel 2, 1°, b)” telkens vervangen door de zinsnede “artikel 2, 1°, a) en b)”;

2° in paragraaf 9 wordt de zinsnede “artikel 2, 1°, b)” vervangen door de zinsnede “artikel 2, 1°, a) en b)”.

Art. 105. In hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 21 mei 2021, wordt een artikel 39/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 39/1. Een Vlaams bestuursrechtcollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), kan ambtshalve een geldboete opleggen wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

De geldboete, vermeld in het eerste lid, bedraagt minimaal 125 euro en maximaal 2500 euro. De Vlaamse Regering kan de voormelde bedragen wijzigen ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijzen.

De opbrengst van de geldboete, vermeld in het eerste lid, wordt gestort op de rekening van het fonds voor de dienst van de Bestuursrechtscolleges.

De Vlaamse Regering stelt de regels vast om de geldboete, vermeld in het eerste lid, op te leggen en te innen.”.

Art. 106. Artikel 40 van hetzelfde decreet wordt opgeheven.

Art. 107. Artikel 41 van hetzelfde decreet wordt opgeheven.

Art. 108. In Hoofdstuk 4, afdeling 2, van hetzelfde decreet, wordt een artikel 40 ingevoegd, dat luidt als volgt:

Art. 40. § 1. Met behoud van de toepassing van artikel 14, kan een Vlaams bestuursrechtcollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), op elk ogenblik de schorsing bevelen van de bestreden beslissing op voorwaarde dat wordt aangetoond dat:

- 1° de zaak hoogdringend is zodat de behandeling ervan onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot vernietiging;
- 2° en minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht verantwoordt.

§ 2. Met behoud van de toepassing van paragraaf 1, kan een Vlaams bestuursrechtcollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), op elk ogenblik de schorsing bevelen wegens uiterst dringende noodzakelijkheid op voorwaarde dat wordt aangetoond dat:

- 1° de zaak uiterst dringend noodzakelijk is zodat de behandeling ervan onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot schorsing als vermeld in paragraaf 1;
- 2° en minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht verantwoordt.

In voorkomend geval kan deze schorsing, op verzoek, bij wijze van voorlopige maatregel worden bevolen zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. In dat geval worden in het arrest dat de voorlopige schorsing beveelt, de partijen binnen drie dagen opgeroepen om te verschijnen voor de kamer die uitspraak doet over de bevestiging van de schorsing.

§ 3. Het verzoekschrift, ingediend conform dit artikel, omschrijft de redenen op grond waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verzocht.

§ 4. Met behoud van de toepassing van de procedure, vermeld in paragraaf 2, tweede lid, wordt het schorsingsarrest, uitgesproken conform dit artikel, gewezen nadat de partijen zijn gehoord of behoorlijk opgeroepen.

Als de verzoekende partij noch verschijnt, noch vertegenwoordigd is op de zitting, wordt de vordering tot schorsing verworpen.

§ 5. Bij een vordering tot schorsing ingediend conform dit artikel, houdt een Vlaams bestuursrechtscollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), op verzoek van de verwerende of de tussenkomenende partij rekening met de waarschijnlijke gevolgen van de schorsing van de tenuitvoerlegging voor alle belangen die kunnen worden geschonden en met het algemeen belang. Het Vlaams bestuursrechtscollege kan besluiten de schorsing niet te bevelen als de nadelige gevolgen ervan op een klaarblijkelijk onevenredige wijze zwaarder wegen dan de voordelen.

§ 6. Als een vordering tot schorsing, ingediend conform dit artikel, wordt verworpen wegens het gebrek aan hoogdringendheid of uiterst dringende noodzakelijkheid kan een nieuwe vordering alleen worden ingediend als die steunt op nieuwe elementen die de hoogdringendheid of uiterst dringende noodzakelijkheid ervan rechtvaardigen. Een Vlaams bestuursrechtscollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), kan bovendien een termijn bepalen waarin geen enkele nieuwe vordering tot schorsing kan worden ingediend als het enige nieuw ingeroepen element bestaat uit het verloop van tijd.

§ 7. Als een vordering tot schorsing, ingediend conform dit artikel, en een vordering tot vernietiging aanhangig worden gemaakt bij een Vlaams bestuursrechtscollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), en als de verzoeker, in de loop van de schorsingsprocedure, afstand doet van het door hem ingediende beroep of als de bestreden beslissing wordt ingetrokken, zodat er geen uitspraak meer hoeft te worden gedaan, kan het Vlaams bestuursrechtscollege in een en hetzelfde arrest uitspraak doen over de vordering tot schorsing en over de vordering tot vernietiging.

§ 8. De schorsing bevolen met toepassing van dit artikel wordt onmiddellijk opgeheven, met toepassing van de procedure, vermeld in paragraaf 13, als blijkt dat binnen de beroepstermijn bepaald in de decreten, vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), geen verzoekschrift tot vernietiging is ingediend.

§ 9. Een verzoekschrift tot schorsing dat met toepassing van de procedure vermeld in dit artikel wordt ingesteld buiten de beroepstermijn bepaald in de decreten, vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), kan geen middelen bevatten die niet zijn geformuleerd in het verzoekschrift tot vernietiging.

§ 10. Een vordering tot schorsing, ingediend conform dit artikel, stuit de vervaltermijnen voor de indiening van de nota's in het kader van de vordering tot vernietiging vanaf de datum van de ontvangst van het verzoekschrift door een Vlaams bestuursrechtscollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), tot de dag na de betekening van het ingediende verzoek tot voortzetting van de rechtspleging. De griffier brengt de partijen daarvan onmiddellijk op de hoogte.

§ 11. De Vlaamse Regering bepaalt de vervaltermijnen waarbinnen de partijen het administratieve dossier en hun nota's indienen. Die vervaltermijnen mogen niet korter zijn dan vijftien dagen bij vorderingen die ingesteld zijn conform de procedure, vermeld in paragraaf 1.

De Vlaamse Regering bepaalt de nadere regels voor de behandeling van de vordering tot schorsing ingediend conform dit artikel.

§ 12. Het arrest dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing beveelt, conform dit artikel, kan op verzoek van een partij een dwangsom opleggen aan een andere partij ten voordele van de partij die om de oplegging van de dwangsom heeft verzocht. In dat geval is artikel 38, § 2 tot en met § 4, van overeenkomstige toepassing.

§ 13. Een Vlaams bestuursrechtscollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), kan de arresten waarbij de schorsing is bevolen, conform dit artikel, op verzoek van de partijen of op eigen initiatief opheffen.

De opheffing is alleen mogelijk als nieuwe feiten, hetzij in rechte, hetzij in feite, zich voordoen of als de omstandigheden zodanig veranderd zijn dat de schorsing niet langer gerechtvaardigd is.

De partijen worden uitgenodigd om te verschijnen op een zitting waarop de vordering tot opheffing wordt behandeld.

De Vlaamse Regering kan nadere regels bepalen voor de toepassing van de procedureregeling voor de opheffing van arresten, met inbegrip van het bepalen van termijnen en de organisatie van de zittingen, vermeld in dit artikel.”

Art. 109. In Hoofdstuk 4, afdeling 2, van hetzelfde decreet, wordt een artikel 41 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 41. Als bij een Vlaams bestuursrechtscollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), conform artikel 40 een vordering tot schorsing of schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid aanhangig wordt gemaakt, kan het Vlaams Bestuursrechtscollege, op verzoek, bij voorraad en onder de voorwaarden, vermeld in artikel 40, § 1, § 2 en § 5, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

Indien het Vlaams bestuursrechtscollege als vermeld in artikel 2, 1°, a), van oordeel is dat er redenen zijn om, conform artikel 40, over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurlijke beveiligingsbeslissing als bedoeld in artikel 68 van het kaderdecreet Vlaamse handhaving van [datum], kan het, ambtshalve of op verzoek, beslissen om de beveiligingsbeslissing tijdelijk aan te passen.

Deze maatregelen worden, nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk zijn opgeroepen, bij een gemotiveerd arrest bevolen.

Als de verzoekende partij noch verschijnt, noch vertegenwoordigd is op de zitting, wordt de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen verworpen.

Wanneer een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen wegens het gebrek aan hoogdringendheid of uiterst dringende noodzakelijkheid kan een nieuwe vordering slechts worden ingediend indien die steunt op nieuwe elementen die de hoogdringendheid of uiterst dringende noodzakelijkheid van deze vordering rechtvaardigen. Een Vlaams bestuursrechtscollege als vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), kan bovendien een termijn bepalen waarin geen enkele nieuwe vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan worden ingediend indien het enige nieuw ingeroepen element bestaat uit het verloop van tijd.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen voorlopige maatregelen worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen worden gehoord. In dat geval worden in het arrest dat de voorlopige maatregelen beveelt, de partijen binnen drie dagen opgeroepen om te verschijnen voor de kamer die uitspraak doet over de handhaving van de maatregelen die niet zouden zijn uitgevoerd.

De maatregelen die bevolen zijn met toepassing van dit artikel worden onmiddellijk opgeheven, met toepassing van de procedure, vermeld in artikel 40, § 13, als blijkt dat binnen de beroepstermijn bepaald in de decreten, vermeld in artikel 2, 1°, a) en b), geen verzoekschrift tot vernietiging is ingediend.

Artikel 40, § 12 en § 13, zijn van overeenkomstige toepassing op de krachtens dit artikel uitgesproken arresten.

De Vlaamse Regering bepaalt de procedure met betrekking tot de in dit artikel bedoelde maatregelen.”.

Art. 110. Artikel 43 van hetzelfde decreet wordt opgeheven.

Art. 111. Artikel 44 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 25 april 2014, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 44. Na een gehele of gedeeltelijke vernietiging van de bestreden beslissing kan het Handhavingscollege zelf een beslissing nemen zowel over het bedrag van de boete en, in voorkomend geval, over de voordeelontneming en de uitsluiting van steun, als over de publieke herstelmaatregelen en de bestuurlijke beveiligingsbeslissingen. Het Handhavingscollege kan bepalen dat zijn uitspraak daarover de vernietigde beslissing vervangt.”.

Hoofdstuk 25. Wijzigingen van het decreet van 5 februari 2016 houdende het toeristische logies

Art. 112. In het decreet van 5 februari 2016 houdende het toeristische logies, het laatst gewijzigd bij het decreet van 11 februari 2022, wordt het opschrift van hoofdstuk 5 vervangen door wat volgt:

“Hoofdstuk 5. Handhaving”.

Art. 113. Artikel 10 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 10. Het kaderdecreet Vlaamse handhaving van [datum] is, met inbegrip van hoofdstuk 10, afdeling 8 en 10, van toepassing op dit hoofdstuk.”.

Art. 114. Artikel 11 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

Art. 11. De tussenpersonen delen voor de toeristische logiezen in het Vlaamse Gewest waarvoor ze bemiddelen of promotie maken, op schriftelijk verzoek, de gegevens van de exploitant en de adresgegevens van de toeristische logiezen mee aan bevoegde toezichthouders.

De gegevens, vermeld in het eerste lid, kunnen worden opgevraagd in de volgende gevallen:

1° in het kader van een steekproef om na te gaan of de toeristische logiezen waarvoor de tussenpersoon bemiddelt of promotie maakt, aangemeld zijn bij Toerisme Vlaanderen. Bij een steekproef worden maximaal de gegevens opgevraagd van alle exploitanten en toeristische logiezen in eenzelfde stad of gemeente. Er kunnen meerdere steekproeven gebeuren bij dezelfde tussenpersoon;

2° bij twijfel of een toeristisch logies waarvoor de tussenpersoon bemiddelt of promotie maakt, voldoet aan de voorwaarden, vermeld in dit decreet, en de uitvoeringsbesluiten ervan;

3° in het kader van een klacht over een toeristisch logies.

Art. 115. In artikel 12 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 11 februari 2022, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 2 wordt vervangen door wat volgt:

“§2. Als binnen vijf jaar vanaf de datum van het verslag van vaststelling een nieuwe inbreuk wordt vastgesteld, worden de bedragen, vermeld in paragraaf 1, verdubbeld.”;

2° paragraaf 3 tot en met 9 worden opgeheven.

Art. 116. Artikel 13 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 13. De Vlaamse Regering of haar gemachtigde wijst de personeelsleden van Toerisme Vlaanderen aan die optreden als een herstellinstantie als vermeld in artikel 2, 15°, van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum].

De Vlaamse Regering kan de aanwijzingsbevoegdheid, vermeld in het eerste lid, delegeren.”.

Art. 117. In hetzelfde decreet worden de volgende artikelen opgeheven:

1° artikel 14, gewijzigd bij het decreet van 10 maart 2017;

2° artikel 14/1, ingevoegd bij het decreet van 8 juni 2018 en gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2019, bekrachtigd bij het decreet van 3 juli 2020.

Hoofdstuk 26. Wijzigingen van het decreet van 15 juli 2016 betreffende het integraal handelsvestigingsbeleid

Art. 118. In hoofdstuk 6 van het decreet van 15 juli 2016 betreffende het integraal handelsvestigingsbeleid, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juni 2020, wordt het opschrift "Afdeling 1. Toezichthouders" opgeheven.

Art. 119. Artikel 15 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 8 juni 2018 en 7 december 2018 en het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2019, bekrachtigd bij het decreet van 3 juli 2020, wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 15. Het kaderdecreet Vlaamse handhaving van [datum] is, met inbegrip van hoofdstuk 10, afdeling 6, 7, 9 en 10, van toepassing op dit hoofdstuk."

Art. 120. In hoofdstuk 6 van hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juni 2020, wordt het opschrift "Afdeling 2. Raadgeving en aanmaning" opgeheven.

Art. 121. Artikel 16 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 16. De vergunningsplicht, vermeld in artikel 11, niet naleven of handelen in strijd met een omgevingsvergunning voor kleinhandelsactiviteiten is een inbreuk die gesanctioneerd wordt met een bestuurlijke geldboete van minimaal 1200 euro en maximaal 80.000 euro."

Art. 122. Artikel 17 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 17. De volgende personen zijn een herstelinstantie als vermeld in artikel 2, 15°, van het kaderdecreet Vlaamse Handhaving van [datum]:

- 1° de personeelsleden van de bevoegde administratie die de Vlaamse Regering of haar gemachtigde daarvoor aanwijst, voor de handelingen waarvoor de Vlaamse Regering of de provincie bevoegd is de omgevingsvergunning voor kleinhandelsactiviteiten te verlenen;
- 2° de gemeentelijke personeelsleden die het college van burgemeester en schepenen daarvoor aanwijst, zelfs al zijn ze personeelslid van een andere gemeente;
- 3° de personeelsleden van een intergemeentelijk samenwerkingsverband die het intergemeentelijk samenwerkingsverband daarvoor aanwijst;
- 4° de burgemeester of zijn plaatsvervanger.

De Vlaamse Regering kan opleidings- en ervaringsvereisten en andere voorwaarden bepalen waaraan categorieën van herstelinstanties moeten voldoen, en hun bevoegdheden inhoudelijk, geografisch of temporeel beperken."

Art. 123. In hoofdstuk 6 van hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 19 juni 2020, worden afdeling 3, die bestaat uit artikel 18 tot en met 21, en afdeling 4, die bestaat uit artikel 22 tot en met 26, opgeheven.

Hoofdstuk 27. Slotbepaling

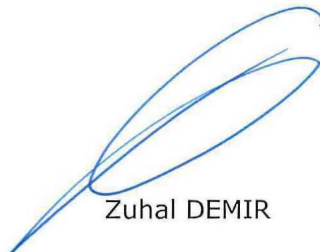
Art. 124. Dit decreet treedt geheel of ten dele in werking op de datum, bepaald door de Vlaamse Regering.

Brussel, ... (datum).

De minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van
Buitenlandse Zaken, Cultuur, ICT en Facilitair Management,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en
Toerisme,

Zuhair DEMIR

De Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Wonen en Onroerend Erfgoed,

Matthias DIEPENDAELE

De Vlaamse minister van Economie, Innovatie, Werk, Sociale Economie en
Landbouw,

Jo BROUNS

**ONTWERP VAN DECREET TOT WIJZIGING VAN DIVERSE DECRETEN, WAT
BETREFT DE IMPLEMENTATIE VAN HET KADERDECREET VLAAMSE
HANDHAVING VAN [datum]**

Dit ontwerp gaat hand in hand met het "ontwerp van kaderdecreet over de handhaving van Vlaamse regelgeving" (hierna: KVH). Met dit laatste ontwerp stelt Vlaanderen een nieuw algemeen kader voor de handhaving van Vlaamse regelgeving vast, als een doorontwikkeling van het Kaderdecreet Bestuurlijke Handhaving van 22 maart 2019 (hierna: KBH van 2019).

Het KBH van 2019 was niet automatisch van toepassing op alle Vlaamse regelgeving. Een uitdrukkelijke van toepassingstelling bij decretale bepaling was vereist.

Het KVH kiest opnieuw voor de techniek van implementatiedecreten. Dit is een bewuste keuze, die zowel verbonden is met de politieke realiteit als met het erg divers karakter van de Vlaamse regelgeving. De ene sector is de andere niet, en de uitrol van een Vlaamse kaderregeling zal steeds in meer of mindere mate maatwerk vergen. De techniek van de implementatiedecreten garandeert dit maatwerk.

Met dit ontwerp wordt het nieuwe KVH van toepassing gesteld op een eerste omvangrijke groep van Vlaamse regelgeving uit de sectoren Omgeving, Economie en Toerisme.

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

A. Situering

Het KVH bevat een standaardpakket met concrete procedures voor gerechtelijke en bestuurlijke handhaving, naast een hoofdstuk met optionele figuren. Hierdoor kan de omvang van het handhavingssluik van de sectorale decreten beperkt worden gehouden, wat de leesbaarheid ervan uiteraard ten goede komt.

Bij volledige van toepassingstelling van het KVH, moet de Vlaamse regelgeving enkel nog het volgende opnemen om te kunnen beschikken over een uitgebreid en gebruiksklaar handhavingssysteem:

- 1) de van toepassingstelling van het KVH, met eventuele punctuele uitsluitingen en afwijkingen;
- 2) de omschrijving van de verboden gedragingen, en de kwalificatie ervan als misdrijf, inbreuk of normschending;
- 3) de strafsancities voor de misdrijven, en (optioneel)¹ de minima en maxima van de alternatieve bestuurlijke geldboete ingeval van bestuurlijke vervolging;
- 4) de minima en maxima van de exclusieve bestuurlijke geldboetes voor de inbreuken;
- 5) desgewenst de uitdrukkelijke keuze voor de toepassing van zogenaamde "opt-in"-instrumenten uit hoofdstuk 10;
- 6) de aanstellingsvoorwaarden voor de herstelinstanties, bevoegd voor het sectoraal decreet.

De instrumenten van hoofdstuk 10 zijn opties die uitdrukkelijk moeten worden gelicht, zo niet vinden ze geen toepassing, zelfs wanneer het KVH zonder voorbehoud van toepassing wordt gesteld. Er zijn twee mogelijke redenen waarom een instrument als optioneel wordt aangeduid: ofwel is het verwachte nuttige toepassingsgebied van het instrument te klein om deel uit te kunnen maken van het standaardpakket, ofwel is het instrument opgenomen met toepassing van artikel 10 BWHI, en vergt het een verantwoording in het licht van dit artikel, toegepast op de context van de betreffende Vlaamse regelgeving. In beide gevallen geeft de Memorie van Toelichting een specifieke motivering.

B. Inhoud

1. Krachtlijnen van het ontwerp

Dit ontwerp strekt tot de implementatie van het KVH in volgende decreten:

- 1) Het Decreet van 5 april 1995 houdende Algemene Bepalingen Milieubeleid (hierna: DABM), en de Vlaamse regelgeving die dit decreet qua handhaving overkoepelt;²

¹ Wanneer het inhoudelijk decreet er voor kiest om zelf geen alternatieve bestuurlijke geldboetes te bepalen, worden deze op basis van artikel 28 KVH bepaald als een afgeleide van de voor het misdrijf bepaalde strafsancities

² 1° het Boswetboek van 19 december 1854, 2° de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij, 3° de Jachtwet van 28 februari 1882, 4° de wet van 28 december 1964 betreffende de bestrijding van de luchtverontreiniging, 5° de wet van 28 december 1967 betreffende de

- 2) De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 (hierna: VCRO);
- 3) Het Decreet van 5 februari 2016 houdende het toeristische logies (hierna: Logiesdecreet);
- 4) Het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013 (hierna: OED);
- 5) Het decreet van 29 maart 2002 tot bescherming van varende erfgoed (hierna: VED);
- 6) Het decreet van 15 juli 2016 betreffende het integraal handelsvestigingsbeleid (hierna: DIHB).

In zijn advies bij het KVV, wees de Minaraad er reeds op dat *“wanneer bij de implementatiebeslissing slechts een deel overgenomen wordt of wanneer er bij de implementatiebeslissing vele wijzigingen moeten worden doorgevoerd, er wel het risico (is) dat het eindresultaat erg ingewikkeld kan worden voor de omgevingshandhavers en de rechtsonderhorigen”*. Om de implementatie van het KVV eenvoudiger te kunnen maken, adviseerde de Minaraad om meer op het niveau van het uitvoeringsbesluit te realiseren.³

Zich hierbij aansluitend streeft dit ontwerp ernaar:

- het KVV integraal te implementeren in genoemde regelgeving;
- het aantal afwijkingen te beperken tot datgene wat echt noodzakelijk is, gelet op de specifieke vereisten en gebruiken van de onderscheiden materies;

onbevaarbare waterlopen, 6° de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, met uitsluiting van hoofdstuk IV, afdeling IV, en hoofdstuk VI, van deze titel voor wat de overtredingen van hoofdstuk IIIbis en de uitvoeringsbesluiten ervan betreft, 7° de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud, 8° de wet van 18 juli 1973 betreffende de bestrijding van de geluidshinder, 9° de wet van 10 januari 1977 houdende regeling van de schadeloosstelling voor schade veroorzaakt door het winnen en het pompen van grondwater, 10° het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, 11° de wet van 28 juli 1981 houdende goedkeuring van de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten, en van de Bijlagen, opgemaakt te Washington op 3 maart 1973, 12° het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer, met uitsluiting van hoofdstuk IV, afdeling IV, en hoofdstuk VI, van deze titel voor wat de overtredingen van hoofdstuk IVbis en de uitvoeringsbesluiten ervan betreft, 13° het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, 14° de wet van 12 juli 1985 betreffende de bescherming van de mens en van het leefmilieu tegen de schadelijke effecten en de hinder van niet-ioniserende stralingen, infrasonen en ultrasonen, 15° het Bosdecreet van 13 juni 1990, 16° het Jachtdecreet van 24 juli 1991, 17° het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, 18° het decreet van 4 april 2003 betreffende de oppervlaktedelfstoffen, 19° bis het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid, gecoördineerd op 15 juni 2018, wat betreft artikel 1.3.1.1, artikel 1.3.2.2 tot en met 1.3.3.3.1, artikel 1.7.3.3, artikel 1.7.5.4, afdeling 2, van hoofdstuk VI van titel II en hoofdstuk 2 van titel III, 21° het decreet van 27 oktober 2006 betreffende de bodemsanering en de bodembescherming, 22° het decreet van 22 december 2006 houdende de bescherming van water tegen de verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen, met behoud van de toepassing van artikel 61, § 2, van dat decreet, 23° het decreet van 8 mei 2009 betreffende de diepe ondergrond, 24° het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning voor zover het projecten betreft bedoeld in artikel 5, 1°, c, en 2°, b 25° het decreet van 8 februari 2013 houdende duurzaam gebruik van pesticiden in het Vlaamse Gewest, 26° het decreet van 28 maart 2014 betreffende de preventie, surveillance en bestrijding van ziekten bij in het wild levende dieren,

³ Advies Minaraad over het ontwerp KVV, p. 19, randnr. 34

- de bepalingen in het inhoudelijk sectoraal decreet zo bondig mogelijk te houden, en de verdere uitwerking van zowel het KVH als de afwijkende regels in het sectoraal decreet te reserveren voor het uitvoeringsbesluit (hierna. Handhavingsbesluit).

De implementatie van het KVH in genoemde regelgeving is in principe volledig, met die nuance dat de implementatie in de Vlaamse milieuregelgeving, overkoepeld door het DABM, gebeurt door aanpassing van titel XVI DABM. Dit heeft tot gevolg dat die regelgeving die titel XVI DABM slechts deels heeft geïmplementeerd (meer bepaald het Mestdecreet en het Materialendecreet) vooralsnog zullen blijven werken met eigen instrumenten, los van het KVH.

Deze laatste keuze wordt in essentie gemaakt om de overgang naar het KVH binnen het beleidsveld milieu beheersbaar te houden. In een latere fase kan worden nagegaan of ook voor genoemde regelgeving niet kan worden gekozen voor een volledige implementatie van het KVH.

Het aantal afwijkingen & aanvullingen t.o.v. de KVH-regels blijft beperkt, zoals mag blijken uit onderstaand overzicht:

- 1) voor wat het DABM betreft:
 - de grondslagen voor het opleggen van beveiligingsmaatregelen, zoals bepaald door het KVH, worden aangevuld met de voor milieureglementering specifieke grondslag van "het beheersen van aanzienlijke risico's voor mens of milieu", welke in het DABM reeds fungeert als voorwaarde voor het opleggen van veiligheidsmaatregelen in de zin van huidig art. 16.7.5 DABM;⁴
- 2) voor wat de VCRO betreft:
 - specifiek voor de VCRO wordt een decretale kapstok voorzien voor de adviesplicht bij de opstart van gerechtelijke herstelprocedures en de uitvoering van publieke herstelmaatregelen. De samenstelling en werking van het adviesorgaan, de adviesprocedure en de rechtsgevolgen van het advies worden geregeld in het Handhavingsbesluit;
- 3) voor wat het OED en het VED betreft:
 - in aanvulling van art. 71 §2 KVH, wordt de uitvoering van herstel- en beveiligingsmaatregelen, opgelegd op basis van hoofdstuk 11 OED, vrijgesteld van de door de VCRO ingestelde vergunningsplichten, zoals dat ook nu reeds het geval is⁵;
 - de titel "inspecteur Onroerend Erfgoed" blijft als "sterk merk" binnen de sector behouden. De (in het OED geregelde) aanstelling als inspecteur Onroerend Erfgoed geeft rechtstreeks toegang tot de hoedanigheden van officier van gerechtelijke politie - hulpofficier van de procureur des Konings, toezichthouder en herstelinstantie in de zin van het KVH, zonder dat een individuele aanstelling op basis van het KVH noodzakelijk is. De huidige inspecteurs Onroerend Erfgoed behouden ook na de implementatie van het KVH hun hoedanigheid voor de lopende duur van hun aanstelling, zolang zij voldoen aan de aanstellingsvoorwaarden en tot aan de opheffing van hun mandaat;
- 4) voor het Logiesdecreet wordt een verbijzondering van de medewerkingsplicht in hoofde van tussenpersonen voorzien.

⁴ In hun advies noemen SERV en Minaraad deze aanvulling "een goede keuze" (advies, randnr 17)

⁵ Art 11.7.1 OED

De uitwerking van procedurele aspecten die nog niet in het KVH zijn geregeld, worden zo veel mogelijk overgelaten aan het sectoraal Handhavingsbesluit. Het gaat dan meer bepaald om:

- 1) voor wat de VCRO betreft: de samenstelling en werking van het adviesorgaan dat de opstart van gerechtelijke herstelprocedures en de ambtshalve uitvoering van publieke herstelmaatregelen adviseert, de adviesprocedure en de rechtsgevolgen van het advies;
- 2) voor wat DABM, VCRO, OED en VED betreft: de procedurele regels voor het administratief beroep tegen bestuurlijke herstelbeslissingen;
- 3) voor wat alle decreten betreft: de gebeurlijke uitwerking van nadere regels voor het vaststellen van beleidslijnen, handhavingsprogramma's, rapportering en de organisatie van netwerk- en kennisfora.⁶

Met dit ontwerp worden tenslotte ook de wijzigingen doorgevoerd die noodzakelijk zijn om het Handhavingscollege toe te laten zijn nieuwe taak als het bevoegde rechtscollege voor jurisdictionele geschillen over sanctiebeslissingen, bestuurlijke herstel- en beveiligingsbeslissingen, herstelschikkingen en beslissingen over handhavingsverzoeken, naar behoren te vervullen.

Naast een aantal louter technische wijzigingen, betreft het:

- 1) de mogelijkheid tot tussenkomst in procedures voor het Handhavingscollege;
- 2) de introductie van een schorsingsprocedure (inclusief een schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid);
- 3) de introductie van een rechtsplegingsvergoeding bij de procedures voor het Handhavingscollege;
- 4) de mogelijkheid tot het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep;
- 5) het uitbreiden van de reeds bestaande reformatiemogelijkheid m.b.t. de bestuurlijke geldboete naar andere sancties, publieke herstel- en beveiligingsmaatregelen en beslissingen over handhavingsverzoeken in de zin van het KVH;
- 6) de introductie van een procedure voor het opleggen van voorlopige maatregelen.

2. Beleidsdoelstellingen

Het **Regeerakkoord 2019-2024** voorziet het volgende⁷:

Zorgvuldige implementatie van het Kaderdecreet Bestuurlijke Handhaving en een stroomlijning van de bestuurlijke handhaving

“• Het in 2019 goedgekeurde Kaderdecreet Bestuurlijke Handhaving evalueren we op korte termijn en we onderzoeken hoe we dit verder kunnen stroomlijnen binnen zo veel mogelijk beleidsdomeinen. Na die evaluatie maken we een tweede decreet inzake bestuurlijke maatregelen, die gericht zijn op herstel van de oorspronkelijke toestand.

• We zetten in op het gebruik van de nieuwste technologieën, zoals datamining, om gerichte controles te doen, waarbij meer dan vandaag de focus ligt op georganiseerde en ondermijnende misdaad, en de prioriteiten bepaald in het handhavingsbeleid .

⁶ Art 76, 2de lid KVH

⁷ p 132

- Het eerste doel van de handhaving is de naleving van de regelgeving bevorderen, zodat de naleving toeneemt zonder te moeten sanctioneren. We werken daarom verder aan een oplossingsgerichte cultuur bij de Vlaamse inspectiediensten. We gaan in overleg met de betrokken actoren als het kan, en bestraffen indien nodig.
- Het bestuurlijk sanctieregister wordt uitgerold als een Kruispuntbank Handhaving waar de relevante actoren inzake bestuurlijke politie toegang toe hebben met inachtneming van de wetgeving inzake gegevensbescherming.”

De **beleidsnota 2019-2024 “Justitie en Handhaving”** vermeldt het volgende:⁸

“KADERDECREET BESTUURLIJKE HANDHAVING

6.3.1 SD 1. Implementatie en uitbreiding van het Kaderdecreet Bestuurlijke Handhaving

6.3.1.1 OD 1. Evaluatie van het Kaderdecreet Bestuurlijke Handhaving

Ik zal het Kaderdecreet Bestuurlijke Handhaving evalueren, onder meer in het kader van nieuwe beleidsaccenten van het regeerakkoord. Zo zal minstens worden nagegaan.

- of de mogelijkheden die het Kaderdecreet Bestuurlijke Handhaving reeds biedt om bestuurlijke en strafrechtelijke handhaving aanvullend aan elkaar in te zetten, nog verder kunnen worden aangescherpt;

- welke aanvullingen nog kunnen worden opgenomen om de informatie-uitwisseling tussen overheden verder te stimuleren, en het gebruik van de nieuwste technieken zoals datamining mogelijk te maken;

- welke aanpassingen noodzakelijk zijn voor de uitrol van een Kruispuntbank Handhaving,

met een sterkere focus op bestuurlijke politie dan het huidige bestuurlijk sanctieregister;

- welke ondersteuning aan lokale besturen moet worden geboden in het licht van de handhavingstaken zoals bepaald door het Kaderdecreet Bestuurlijke Handhaving.

6.3.1.2 OD 2. Implementatie van het Kaderdecreet Bestuurlijke Handhaving

Ik onderzoek hoe ik het Kaderdecreet Bestuurlijke Handhaving verder kan stroomlijnen binnen zoveel mogelijk beleidsdomeinen via de nodige implementatiedecreten. De verschillende beleidsdomeinen mogen daarvoor rekenen op ondersteuning vanuit het project Coördinatie Vlaams Handhavingsbeleid.

6.3.1.3 OD 3. Tweede decreet inzake bestuurlijke maatregelen

Na deze evaluatie zorg ik voor een tweede decreet inzake bestuurlijke maatregelen, die gericht zijn op herstel van de oorspronkelijke toestand en beveiliging. Ik heb daarbij bijzondere aandacht voor de impact van de nieuwe regelgeving op de handhavingsbevoegdheden en -capaciteiten van de lokale besturen, en draag er zorg voor dat de opbrengsten van handhaving door lokale besturen ook rechtstreeks aan deze besturen toekomen.”

⁸ Vanaf pagina 32

3. Impactanalyse

Voor de geselecteerde groep van decreten en de inspectiediensten die ze handhaven, betekent de intrede in het KVH hoegenaamd geen breuk met het verleden. Het KVH - standaardpakket, in combinatie met de juiste keuzes uit het optiepalet van hoofdstuk 10, volstaan om de huidige praktijk verder te zetten. Het gegeven dat het KVH ook binnen het standaardpakket soms meer instrumenten ter beschikking stelt dan het huidige kader, doet daaraan geen afbreuk. Binnen de beleidslijnen, vastgesteld door de Vlaamse Regering, zetten de Vlaamse inspectiediensten die instrumenten in die, rekening houdend met eigenheid van de materie en de tradities die gelden in de sector, het meest geeignet zijn voor een doelmatige en evenredige handhaving.

Het bulk van de nieuwe digitale tools die het KVH vooropstelt, worden op dit ogenblik reeds centraal ontwikkeld via het Agentschap Justitie en Handhaving binnen het project "sanctieregister"⁹, en zullen binnen afzienbare tijd beschikbaar zijn. Het gaat dan meer bepaald over volgende onderdelen:

- het digitaal ondertekenen van procedurestukken, het borgen ervan in een digitaal archief en de beveiligde kennisgeving ervan (art. 4 KVH);
- de digitale ontsluiting van het sanctiedossier (art. 40 §2, 2°, art. 44 §2, tweede lid, 2° ; art. 78 §1, 7° KVH)
- het bestuurlijk sanctieregister (hoofdstuk 9, afdeling 1 KVH).

De technologie achter deze ontwikkelingen zal ook bruikbaar zijn (in een tweede fase) voor het opzetten van het maatregelenregister (hoofdstuk 9, afdeling 2 KVH), de digitale ontsluiting van het hersteldossier (art. 53 §2, 1ste lid, 3° KVH) en de toegang tot de in het digitaal klassement geborgde informatie voor de doeleinden van (onder meer) gerechtelijke en bestuurlijke politie (art. 80 KVH). Deze modules zijn reeds ingepland én gefinancierd om te worden ontwikkeld in de loop van 2024.

Al deze onderdelen samen vormen een geïntegreerd digitaal Vlaams handavingsplatform (VHP), waarop de betrokken administraties kunnen aansluiten. De daarmee verbonden aansluitingskosten per entiteit zijn afhankelijk van het door deze entiteit gebruikte dossiersysteem en de graad van geautomatiseerde communicatie tussen het interne dossiersysteem en het Handavingsplatform. Een precieze begroting is in dit stadium niet mogelijk. Er wordt alleszins voorzien in een tussenkomst in de aansluitingskosten. Bovendien zal het Handavingsplatform ook beschikken over een interface voor manuele ingave, die vooral gebruikt zal worden door entiteiten zonder eigen (modern) dossierbehandelingssysteem.

De handhavers van de "**DABM**"-regelgeving gebruiken thans een systematiek van (exclusieve en alternatieve) bestuurlijke sanctionering en gerechtelijke en bestuurlijke herstelhandhaving, zoals die ook door het KVH wordt georganiseerd.

De toezichthouder kan ook in het strafrechtelijke spoor een volwaardig vaststeller worden, en daarbij gebruik blijven maken van de toezichtrechten. Tegelijkertijd kan de toezichthouder, die ook op dat gebied over de nodige deskundigheid beschikt, de hoedanigheid van herstelinstantie worden verleend.

In de DABM-context kan de gewestelijke entiteit enkel die dossiers sanctioneren die het parket doorstuurt. Hetzelfde geldt sinds 1 maart 2018 ook voor VCRO-dossiers, met die nuance dat enkel misdrijven, gepleegd na deze datum, bestuurlijk kunnen worden vervolgd. Het aantal voor bestuurlijke afhandeling doorgestuurde VCRO – dossiers vertoont daardoor nog jaar na jaar een sterke stijging (van 0%

⁹ Nota aan de Vlaamse Regering betreffende het Vlaams bestuurlijk sanctieregister van 18 juni 2021 (VR2021 1106 VV DOC 0077/1BIS)

in 2017 over 5 % in 2018 naar 14% in 2019 tot 23 % in 2020)¹⁰, en deze klim is tot op heden nog niet afgetopt.

Ondanks het gegeven dat het totaal aantal dossiers dat initieel door het parket wordt ontvangen een aanmerkelijk dalende trend vertoont (met respectievelijk 24% voor DABM (t.o.v. 2009) en 28 % voor VCRO (t.o.v. 2015))¹¹, stijgt het aantal voor alternatieve bestuurlijke vervolging doorgezonden VCRO-dossiers bij de gewestelijke entiteit. Deze evolutie, die gekoppeld is aan de inwerkingtreding van het Decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning op 1 maart 2018, en zich dus ook zonder intrede in het KVH zou voortzetten, leidt tot bezorgdheid, die de Minaraad bij in zijn advies bij het KVH als volgt verwoordde:

"De Minaraad merkt op dat aldus de situatie bekomen (wordt) dat alle niet-strafrechtelijke afgehandelde PV's inzake misdrijven in aanmerking komen voor bestuurlijke vervolging, daar waar het parket voorheen een deel van deze PV's zonder meer kon seponeren. Als al die PV's daadwerkelijk worden overgemaakt ter beoordeling door de beboetingsinstantie, die drie paden kan inslaan: () een bestuurlijke vervolging, (*) een bestuurlijke seponering of (*) een vervollediging van het bestuurlijk sanctiedossier op basis van verdere opsporingshandelingen."*¹²

Het KVH – meer dan het DABM – biedt tal van mogelijkheden om de werkstroom te managen. De concrete werklast is daardoor vooral een kwestie van beleid binnen de context van de beleidslijnen van de Vlaamse Regering en de middelen die zij daarvoor ter beschikking wenst te stellen:

- 1) het verstrijken van de wachttermijn opent slechts een mogelijkheid en geen verplichting voor de beboetingsinstantie om tot bestuurlijke afhandeling over te gaan. Het kan dan ook een beleid zijn om dossiers die door het parket *om technische redenen* werd geseponeerd, niet of slechts steekproefgewijs te behandelen. Het ontwerp van samenwerkingsakkoord in de zin van art. 37 KBH §1 / 38 §1 KVH, dat door de Vlaamse Overheid wordt onderhandeld met het Openbaar Ministerie, voorziet vanuit die optiek reeds dat de informatie-uitwisseling bij technische sepots niet automatisch gebeurt, maar enkel op vraag van de beboetingsinstantie. Tegelijkertijd kan de beboetingsinstantie ervoor kiezen om (al dan niet in overleg met het OM) na afloop van de wachttermijn nog even te wachten met de opstart van een bestuurlijk spoor, om de kansen op strafrechtelijke afhandeling te maximaliseren;
- 2) in de DABM-context moet de gewestelijke instantie overgaan tot bestuurlijke vervolging wanneer het parket het dossier doorstuurt, en kan ze niet bestuurlijk seponeren. Onder het KVH kan de beboetingsinstantie, binnen de beleidslijnen van de Vlaamse Regering, haar eigen beleid ontwikkelen, en zijn aandacht richten op die dossiers die binnen het Vlaamse opsporings- en vervolgingsbeleid werkelijk prioritair zijn. Niet prioritaire dossiers kunnen naar keuze van de beboetingsinstantie en binnen de beleidslijnen van de Vlaamse Regering ofwel niet binnen het bestuurlijke spoor behandeld worden ofwel bestuurlijk geseponeerd worden;
- 3) verder biedt het KVH, net zoals het DABM en de VCRO nu reeds, de mogelijkheid tot het voorafgaandelijk aanbieden van een voorstel tot het betalen van een geldsom, als minder arbeidsintensief alternatief voor het voeren van een sanctieprocedure. De digitale tools die het KVH met het Vlaams Handhavingsplatform verder aanbiedt, zoals de ontsluiting van digitale sanctiedossiers en de mogelijkheid van digitale hoorzittingen en

¹⁰ Bron Omgevingshandhavingsrapport 2020, p 114

¹¹ Bron Omgevingshandhavingsrapport 2020, p 114

¹² Advies Minaraad over het KVH, p 12

verhoren, zullen bovendien de efficiëntie van de sanctieprocedure verhogen;

- 4) als rode draad geldt dat de nieuwe mogelijkheden die het KVV biedt niet zomaar mogen worden gezien als extra taken, maar veeleer als kansen om een beter beleid te voeren i.f.v. de meest doelmatige inzet van schaarse middelen. Als ervoor gekozen wordt om belangrijke dossiers die door het parket worden geseponneerd verder te (doen) onderzoeken i.f.v. bestuurlijke vervolging, kan het zijn dat bij ongewijzigde personeelsmiddelen het aantal behandelde dossiers vermindert en bestuurlijk sepot toeneemt. Maar als daardoor de meest zwaarwichtige dossiers worden aangepakt, kan dit toch positief zijn. Hierdoor kan meer maatwerk worden geboden.

In vergelijking met de "as is" – situatie in de context van het DABM en de VCRO, ligt de verruimde mogelijkheid tot bestuurlijk vervolgen in de context van het KVV vooral bij **de categorie van dossiers die nu door het parket om opportunitie-reden worden geseponneerd én niet doorgestuurd naar de gewestelijke entiteit**. Uit een analyse van de in de handavingsrapporten gepubliceerde (jaarlijkse) voortgangsstaten, in combinatie met voortgangsstaten, verkregen van het parket, blijkt dat het parket in ongeveer 9,5 %¹³ van de ontvangen milieudossiers overgaat tot zo'n opportunitie-sepot zonder doorzending, en dat in de toekomst¹⁴ voor dossiers ruimtelijke ordening wellicht eenzelfde percentage zal gelden. Dit zou – op basis van het aantal dossiers voor het referentiejaar 2020¹⁵ – betekenen dat de inwerkingtreding van het KVV zou leiden tot een surplus van *grosso modo* 625 dossiers¹⁶ aan potentieel bestuurlijk vervolgbare zaken.

Dit surplus van 625 aan potentieel bestuurlijk vervolgbare zaken moet daarbij worden afgezet tegen een groep van 2388 milieudossiers die nu verplicht bestuurlijk te vervolgen zijn, enkel en alleen omdat het parket ze heeft doorgestuurd, maar waarvoor (zoals nu reeds voor dossiers ruimtelijke ordening) na de inwerkingtreding desgevallend bestuurlijk sepot kan worden toegepast.

Concluderend kan worden gesteld dat het **absolute cijfer** van de bestuurlijke vervolgingen door de gewestelijke entiteit in belangrijke mate onafhankelijk is van het juridisch kader, en in de eerste plaats bepaald wordt door de inzet van personeelsmiddelen. De introductie van het KVV heeft vooral tot gevolg dat de Vlaamse deelstaat meer vrijheid krijgt om een eigen bestuurlijk vervolgingsbeleid uit te bouwen, en zelf te kiezen welke dossiers bestuurlijk zullen worden vervolgd.

Zoals reeds aangehaald is de **VCRO** in maart 2018 overgeschakeld naar een vergelijkbaar systeem van bestuurlijke sanctionering en gerechtelijke en bestuurlijke herstelhandhaving. De VCRO kent bovendien wel reeds de figuur van bestuurlijk sepot, en figuren zoals het herstel bij financieel equivalent en de herstelschikking zijn er reeds lang ingeburgerd. De traditie waarbij de verbalisanten ruimtelijke ordening één set van bevoegdheden inzetten voor zowel

¹³ Volgens de grafiek van het Omgevingshandavingsrapport 2020 op pagina 116 gaat het zelfs maar om 6% voor milieudossiers, maar dit cijfer is noodzakelijk een onderschatting, omdat het berekend werd op basis van cijfers van het voorgaande jaar, waardoor een relatief hoog aantal zaken nog in vooronderzoek zijn. Het cijfer voor ruimtelijke ordening van 12 % is dan weer een (tijdelijke) overschatting, die verband houdt met het gegeven dat een aantal vervolgbare zaken binnen de gerapporteerde periode nog betrekking hebben op feiten, gepleegd vóór 1 maart 2018, die niet voor bestuurlijke vervolging in aanmerking komen en het parket dus niet kan doorsturen naar de gewestelijke entiteit.

¹⁴ Nadat de hierboven geschetste evolutie, ingezet op 1 maart 2018 met het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, volledig is voltrokken.

¹⁵ 4682 milieudossiers en 1898 dossiers ruimtelijke ordening (Bron: Omgevingshandavingsrapport 2020, p. 114).

¹⁶ Volgens volgende berekening (9,5% van 4682 = 445 milieudossiers) + (9,5% van 1898 = 180 dossiers ruimtelijke ordening).

toezicht als gerechtelijke en bestuurlijke opsporing, sluit naadloos aan bij de door het KVH gehanteerde methodiek. Met de figuur van de meerwaarde voorziet de reglementering inzake ruimtelijke ordening reeds sinds 1970 in een herstel bij financieel equivalent, gestuurd via door de Vlaamse Regering bepaalde forfaitaire bedragen. Deze techniek kan op grond van art. 47 §3 KVH onverkort worden voortgezet.

Ook het met de VCRO verwante **OED** laat zich, mits het lichten van een aantal opties uit hoofdstuk 10, vlot inpassen in het KVH. De belangrijkste wijziging is wellicht de uitbreiding van de mogelijkheid tot alternatieve bestuurlijke sanctiëring naar alle misdrijven inzake onroerend erfgoed. Ook hier geldt dat het optreden van de beboetingsinstantie bij stilzitten van het parket niet verplicht is, en kan desgevallend het bestuurlijk depot worden ingezet. Bovendien gaat het niet over grote aantallen.¹⁷

Het **VED** maakt voor zijn handhaving voornamelijk gebruik van Hoofdstuk 11 Onroerenderfgoeddecreet. Ook hier is bijgevolg een vlotte inpasbaarheid verzekerd. Aangezien nu reeds alle misdrijven in de zin van dit decreet alternatief bestuurlijk kunnen worden afgehandeld, valt op dat vlak bovendien geen bijkomende workload te verwachten.

In de context van dit decreet kan het feitelijk herstel door terugkeer naar de referentietoestand het terugbrengen van voorlopig of definitief beschermd varend erfgoed binnen de Vlaamse Gemeenschap omvatten. In de mate waarin de Vlaamse Regering dit opportuun acht, kan zij dit conform art. 48 §2, 1ste lid, in fine KVH uitdrukkelijk bevestigen.

Het **Logiesdecreet** is een voorbeeld van gedepenaliseerde regelgeving, waar het strafrechtelijke spoor geen factor is. Ook dit decreet laat zich makkelijk inpassen in het KVH – kader. Waar het huidige decreet enkel werkt met voorlopige beveiligingsmaatregelen (bevel tot stopzetting), krijgt de betrokken inspectiedienst met de instap in het KVH de bijkomende mogelijkheid om definitieve herstelmaatregelen via bestuurlijke of gerechtelijke weg te doen opleggen. Of hierop moet worden ingezet, naast de beveiligingsmaatregelen, is een afweging die binnen de door de VR bepaalde beleidslijnen toekomt aan de betrokken inspectiedienst.

Het **DIHB** tenslotte handhaaft enkel via bestuurlijke weg. Zonder dat het formeel onder het toepassingsgebied van het DABM is gebracht, verwijst het voor de processen toezicht en sanctiëring deels naar onderdelen van titel XVI DABM. Het is dan ook logisch dat dit decreet gelijktijdig met het DABM migreert naar het nieuwe kader van het KVH. De huidige praktijk kan eenvoudig behouden blijven, omdat alle figuren van het decreet integraal handelsvestigingsbeleid ook reeds in het standaardpakket van het KVH zijn opgenomen.

Door dit ontwerp wordt het contentieux van het **Handhavingscollege** zowel qua materie (+ Logiesdecreet) als qua aard van de aan te vechten beslissingen (+ herstel- en beveiligingsbeslissingen, herstelschikkingen en handhavingsverzoeken) uitgebreid. Op basis van een projectie met de huidige cijfers als uitgangspunt, blijkt de impact eerder beperkt te blijven.

Voor de geschillen die door dit ontwerp onder de jurisdictie van het Handhavingscollege zullen vallen, werden bij een bevraging van de betrokken administraties volgende aantallen opgetekend, berekend over de referentie jaren 2020-2021:

¹⁷ gemiddeld jaarlijks 83 processen-verbaal (periode 2020-2021 bron monitor OE)

Tabel 1: verschuivingen met impact voor Handhavingscollege:

Decreet + figuur	Gemiddelde aantallen jurisdictionele geschillen op jaarbasis (referentiejaar 2020-2021)
DABM bestuurlijke herstelmaatregel	14
VCRO bestuurlijke herstelmaatregel	0
OED bestuurlijke herstelmaatregel	0
VED bestuurlijke herstelmaatregel	0
DIHB bestuurlijke herstelmaatregel	0
LD bestuurlijke herstelmaatregel	Nvt
DABM bestuurlijke veiligheidsmaatregel	4,5
VCRO bestuurlijk stakingsbevel	7,5
OED bestuurlijk stakingsbevel	0
VED bestuurlijk stakingsbevel	0
DIHB bestuurlijk stakingsbevel	0
LD bestuurlijk stakingsbevel	0
DABM handhavingsverzoek	3
LD Bestuurlijke sanctie	1
TOTAAL	30

Voor het OED zullen alle misdrijven onroerend erfgoed (i.p.v. twee specifieke misdrijven nu) in principe in aanmerking komen voor een alternatieve bestuurlijke sanctie. Maar het gaat hier over relatief kleine aantallen¹⁸ (zodat het potentieel voor jurisdictionele geschillen ook hier erg beperkt blijft).

Bij ongewijzigd beleid blijft de influx van nieuwe zaken als gevolg van de bevoegdheidsuitbreiding bijgevolg uiterst beperkt.

4. Implementatie en inwerkingtreding

Al staan de procedures van het KVH niet zo ver af van de dagdagelijkse handhavingspraktijk van de Vlaamse regelgeving die door dit ontwerp wordt geselecteerd, toch moet aan de inspectiediensten voldoende tijd worden gelaten om zich het nieuwe kader eigen te maken, zich hierop te organiseren, en de nodige aanpassingen door te voeren in het eigen dossierbehandelingssysteem. De hoeveelheid tijd die de betrokken entiteiten daarvoor nodig hebben, is noodzakelijk verschillend, en bijgevolg niet in één datum te vatten.

Bovendien, en minstens even belangrijk, moet het kader zoals uitgetekend door het KVH in samenhang met het sectoraal decreet, nog verder worden geoperationaliseerd via een Handhavingsbesluit, per sectoraal decreet of voor verwante groepen van decreten.

Om zeker te zijn dat het Handhavingsbesluit voorhanden is op het moment van de van toepassingstelling van de KVH, wordt de concrete datum van de inwerkingtreding van dit ontwerp bepaald in dit besluit, afgelynd op de Vlaamse regelgeving die het besluit als voorwerp heeft. Deze werkwijze garandeert meteen

¹⁸ Gemiddeld jaarlijks 83 processen-verbaal (periode 2020-2021 bron monitor OE)

maatwerk, op de leest van de voor de handhaving van het sectoraal decreet bevoegde inspectiedienst of -diensten.

C. Totstandkomingsprocedure

1. Consultatie van het werkveld

In het kader van zowel de evaluatie van de eerste tranche als het toevoegen van een tweede tranche, werd sterk ingezet op een brede consultatie van het werkveld.

De bekommernissen, gecapteerd tijdens deze consultatie, hebben geleid tot de vervanging van het KBH door het KVH, dat meer zou moeten beantwoorden aan de handhavingspraktijk van de Vlaamse inspectiediensten. Hoe beter aangepast, hoe makkelijker de implementatie zal verlopen. Met deze eerste implementatiegolf wordt de proef op de som genomen. In de mate waarin er maar beperkt moet worden voorzien in afwijkingen en aanvullingen, en het hoofdstuk met optionele figuren doorgaans volstaat om waar nodig maatwerk te bieden, doorstaat het KVH deze eerste lakmoesproef.

2. Verwerking van de adviezen van de adviesraden

Volgende adviezen werden bekomen:

- de Vereniging Vlaamse Provincies (VVP – 17/04/2023)
- de Vlaamse Toezichtcommissie (VTC – 18/04/2023)
- de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VMSG – 19/04/2023)
- de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed (SARO – 19/04/2023)
- de Milieu – en Natuurraad van Vlaanderen en de Sociaal-Economische Raad voor Vlaanderen (MINA – SERV – 24/04/2023)
- de Gegevensbeschermingsautoriteit (GBA – 17/05/2023)

In de adviezen worden volgende algemene opmerkingen gemaakt:

- MINA, SERV en SARO benadrukken de noodzaak aan opleiding en ondersteuning alvorens de omschakeling te maken. De instap in het KVH leidt ertoe dat de handhaving van de betrokken decreten zal verlopen via een gezamenlijk en gestroomlijnd kader. Op dit termijn zal dit de kenbaarheid van de regelgeving versterken en vereenvoudigen, zowel voor de betrokken inspectiediensten als de burger. Functiehouders zullen makkelijker kunnen worden ingezet voor meerdere regelgevingen, wat zeker voor het gemeentelijk niveau een belangrijke troef is. De complexiteit die de raden nu ontwaren, heeft vooral te maken met het feit dat de actuele, versnipperde maar tegelijkertijd vertrouwde kaders worden verlaten, en men zich het nieuwe gestroomlijnde kader eigen moet maken. Dit vergt inderdaad een belangrijke inspanning m.b.t. opleiding en ondersteuning, die de Vlaamse overheid op zich zal nemen;
- SARO is er nog niet van overtuigd dat dit ontwerp “*effectief een stroomlijning van de handhavingsregelgeving*” zal realiseren. Nochtans is het aantal aanvullingen en afwijkingen waarin de individuele decreten voorzien erg beperkt, net zoals het aantal procedurele bepalingen die nog verder moeten worden uitgewerkt in het uitvoeringsbesluit.¹⁹ Dit ontwerp zal tot rechtstreeks gevolg hebben dat meer dan 90 % van de handhavingsregels gemeenschappelijk zijn voor de betrokken decreten. Door in te gaan op de algemeen gedeelde aanbeveling van de adviesraden

¹⁹ Zie supra, B 1 voor een overzicht

om ook de keuze voor de optionele figuren waar mogelijk te stroomlijnen, wordt dit percentage nog verhoogd. Het is tot slot de keuze van de Vlaamse Regering om deze stroomlijning al dan niet verder door te trekken in de verschillende uitvoeringsbesluiten. De twijfel van SARO komt dan ook niet overeen met de feiten, en wordt zo niet ervaren door de andere raden. Ter illustratie kan volgende passage uit het VVSG-advies worden geciteerd:

“Hoewel het telkens om grondgebonden materies en de handhavingsregels in de loop der jaren naar elkaar zijn toegegroeid, zijn er tussen de diverse decreten nog steeds vele al dan niet substantiele verschillen als het gaat om het handhavingsluik. Soms zijn deze verschillen verklaarbaar en/of wenselijk. Maar andere verschillen dienen geen doel en maken de regelgeving onnodig complex.

Het zgn. Implementatiedecreet waarover de VVSG nu advies moet geven, maakt daar een einde aan. In de beleidsdomeinen milieu, ruimtelijke ordening, handelsvestigingen, onroerend erfgoed en toerisme zullen de handhavingsprocedures grotendeels dezelfde worden, namelijk die van het toekomstige Kaderdecreet Vlaamse handhaving.”²⁰

Gelet op het strategisch karakter ervan, zullen de adviesraden bovendien gevraagd worden om advies uit te brengen over de verschillende uitvoeringsbesluiten.

- MINA, SERV en SARO vragen om het toekomstig handhavingsbeleid minstens al ten dele in de memorie te schetsen. Op deze vraag wordt bewust niet ingegaan: het kaderdecreet is in de eerste plaats een proceduredecreet, een universele toolbox die inzetbaar moet zijn voor de realisatie van de beleidsinzichten van de huidige én de toekomstige Vlaamse Regeringen, welke uiteraard kunnen verschillen. Om dezelfde reden staan het kaderdecreet en dit ontwerp een overkoepelend handhavingsbeleid niet in de weg, maar houden zij daartoe ook geen verplichting in. De verzuchting van MINA en SERV om divergentie in het beleid over de sectoren heen zo veel mogelijk uit te sluiten, is bovendien niet volledig consistent met de vraag van dezelfde raden om “de kracht van sectorspecifieke handhaving” niet verloren te laten gaan. Die kracht ligt in essentie bij een gedifferentieerd beleid waar nodig.

Als bijlage 1 bij deze memorie is een overzicht toegevoegd van de voornaamste punctuele bemerkingen per advies, telkens met opname van een verduidelijking, repliek of het gevolg dat eraan werd gegeven.

Volgende artikelen werden naar aanleiding van de adviezen aangepast:

Artikel	Aanpassing	Randnr. Bijlage 1
18	Gevolg gevend aan de vragen van de adviesraden, worden de optionele figuren “probatievoorwaarden” (hfst. 10, afd. 4 KVV) en “financiële handhaving” (hfst. 10, afd. 6 KVV) bijkomend geselecteerd voor het DABM.	1, 23, 24, 25
20	Op vraag van VVSG en SARO wordt verduidelijkt dat gemeenten ook buiten de context van een intergemeentelijk samenwerkingsverband kunnen samenwerken voor het aanstellen van functiehouders KVV voor hun grondgebied.	9

²⁰ VVSG-advies, pagina 3

22	Gevolg gevend aan een opmerking van VVSG wordt de uitzondering op de algemene kostenverdeling van art. 73 KVH gesupprimeerd voor wat het Vlaams Infrastructuurfonds betreft.	10
51	Op vraag van VVSG wordt voor de verschillende decreten eenduidig gerefereerd naar "de burgemeester of zijn plaatsvervanger". Op vraag van SARO wordt steeds het werkwoord "aanwijzen" gebruikt.	8, 12
59	Gevolg gevend aan de vragen van de adviesraden, worden de optionele figuren "probatievoorwaarden" (hfst. 10, afd. 4 KVH), "financiële handhaving" (hfst. 10, afd. 6 KVH), "handhavingsverzoek" (hfst. 10, afd. 7 KVH) en "waarborgsom" (hfst. 10, afd. 11 KVH) bijkomend geselecteerd voor de VCRO.	4, 14, 24, 25
88	Op vraag van VVSG wordt de burgemeester of zijn plaatsvervanger van een erkende Onroerenderfgoedgemeente aangeduid als herstelinstantie.	5
101	Op vraag van VVSG wordt de mogelijkheid tot tussenkomst in de procedures voor het Handhavingscollege verduidelijkt.	11
119	Op vraag van VVSG wordt de optionele figuur "administratief beroep tegen herstelbeslissingen" bijkomend geselecteerd voor het DIHB.	3
122	Op vraag van VVSG wordt (zoals voor DABM, VCRO en OED) de "burgemeester of zijn plaatsvervanger" aangeduid als herstelinstantie in het DIHB.	8

Naar aanleiding van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 februari 2023 (nr. 26/2023), werd tevens een advies gevraagd aan de Gegevensbeschermingsautoriteit. Op 17 mei 2023 besliste de Gegevensbeschermingsautoriteit om louter te verwijzen naar het standaardadvies nr. 65/2023 van 24 maart 2023. Dit standaardadvies geeft geen aanleiding tot wijzigingen.

3. Andere wijzigingen na de eerste principiële goedkeuring

Een beperkt aantal wijzigingen is niet rechtstreeks verbonden met de gegeven adviezen, maar worden doorgevoerd n.a.v. het advies van de Raad van State op het KVH:

- Art. 88, §1, 4de lid: deze wijziging houdt rekening met de opmerking van de Raad van State (advies nr. 72.624/3 van 28 februari 2023, randnr. 21) bij het ontwerp KVH dat de eedformule moet worden vastgesteld door de "wet" en niet kan worden gedelegeerd aan de Vlaamse Regering.
- Diverse wijzigingen in Hoofdstuk 24 (art. 100 – 111): deze wijzigingen houden verband met het gegeven dat de bevoegdheid van het Handhavingscollege na advies van de Raad van State is uitgebreid tot het volledige bestuurlijke contentieux van het KVH, met inbegrip van de jurisdictionele controle van beveiligingsbeslissingen en beslissingen over handhavingsverzoeken. Voor meer details wordt verwezen naar de toelichting bij de betreffende artikelen.

4. Verwerking van het advies van de Raad van State

Op bracht de Raad van State advies uit over het voorontwerp (advies nr.).
Aan volgende opmerkingen werd gevolg gegeven:

Art.	Randnr advies	Aanpassing
------	------------------	------------

Aan volgende opmerkingen werd geen gevolg gegeven:

Art.	Randnr advies	Opmerking en repliek
------	------------------	----------------------

Doorheen de tekst van de memorie van toelichting wordt verwezen naar het advies van de Raad van State, telkens wanneer daartoe aanleiding bestaat.

D. Bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest

Het KVVH vormt een algemeen handavingskader waaronder potentieel alle aangelegenheden kunnen worden gebracht waarvoor het Vlaamse Gewest én de Vlaamse Gemeenschap bevoegd zijn.

Het bulk van de door dit decreet geselecteerde Vlaamse regelgeving behoort tot de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest. Alleen het decreet Varend Erfgoed regelt bevoegdheden die onder de Vlaamse Gemeenschap vallen.

Het lichten van de optie van afdeling 8 bij hoofdstuk 10 (politiediensten van rechtswege toezichthouder) wordt verantwoord in het licht van de vereisten van artikel 10 BWHI. Hiervoor wordt verwezen naar de toelichting bij de betreffende hoofdstukken.

II. Toelichting bij de artikelen

Hoofdstuk 1. Algemene bepaling

Dit hoofdstuk behoeft geen nadere toelichting.

Hoofdstukken 2 tot en met 9, 11, 13, 15 tot en met 18, 20, 21, 23.

Hoger werd er reeds op gewezen dat de implementatie van het KBH in de Vlaamse regelgeving, overkoepeld door het DABM, gebeurt door aanpassing van titel XVI DABM. Concreet betekent dit dat deze Vlaamse regelgeving voor de handhaving ervan verwijst naar het DABM, waarna het DABM doorverwijst naar het KVVH. Op die manier blijft Titel XVI DABM het sectoraal kader, dat milieumisdrijven en milieu-inbreuken groepeert.

Om deze operatie consequent door te voeren, voorzien de voormelde hoofdstukken in een aantal technische wijzigingen van de huidige van toepassingstellingen van het DABM in deze Vlaamse regelgeving. Meer bepaald worden verwijzingen naar concrete hoofdstukken van Titel XVI, die n.a.v. de implementatie van het KVVH worden opgeheven of gewijzigd, vervangen door een algemene van toepassingstelling van titel XVI DABM.

Hoofdstuk 10. Wijziging van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede de bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991

Dit hoofdstuk bepaalt de concrete bestemming van de handhavingsopbrengsten, verkregen uit de handhaving van het OED en het VED, die volgens de algemene regel, vervat in art. 73 KVH, worden toebedeeld aan de Vlaamse overheid.

Hoofdstuk 12. Wijzigingen van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

Voor een algemene toelichting bij dit hoofdstuk wordt verwezen naar de bespreking van de krachtlijnen en de bijhorende impactanalyse van het ontwerp hierboven.

Hieronder worden de meest belangwekkende artikelen besproken.

Art. 18. Van toepassingstelling KVH en keuze van de opties

Uit het optionele hoofdstuk 10 worden de afdelingen 2 (onmiddellijke inning), 3 (bestuurlijk beslag), 4 (probatievoorwaarden), 6 (financiële handhaving), 7 (Handhavingsverzoek), 9 (administratief beroep tegen herstelbeslissingen), 10 (mogelijkheid tot verlenging van uitvoeringstermijnen en vermindering van de dwangsomschuld), 11 (verplichte betaling van een waarborgsom) en 12 (stakingsbevel bij verhindering van toezicht) weerhouden.

De figuur van de onmiddellijke inning laat toezichthouders toe om binnen de beleidslijnen van de Vlaamse Regering de misdrijven en inbreuken die zij vaststellen zelfstandig af te handelen zonder de tussenkomst van het parket en / of de beboetingsinstantie, waardoor de werklast van deze laatste instanties kan worden verminderd. Met de figuur van het bestuurlijk beslag faciliteert het lichten van optie 3 de verbeurdverklaring in het bestuurlijke spoor.

De opties 7 en 9 komen ook voor in het huidige DABM-kader (artikel 16.4.18 tot en met art. 16.4.18 ter DABM; art. 16.4.17 DABM). Afdeling 10 komt formeel niet voor in het huidige DABM-kader, maar beantwoordt wel aan een gevestigde handhavingspraktijk. Afdeling 11 is volledig nieuw, maar het nut van de mogelijkheid om de veroorzaker van milieuschade te verplichten het herstel ervan te prefinancieren via een waarborgsom, is evident, gelet op de hoge kosten die vaak met dit herstel gepaard gaan.

Het lichten van de optie in afdeling 12 moet garanderen dat de beveiligingsrisico's ook bij de verhindering van toezicht onder controle kunnen worden gehouden, wat zeker in de DABM – materies, die activiteiten regelen met een potentieel belangrijke (negatieve) impact op mens en milieu, uitermate belangrijk is. De opties 4 en 6 werden tot slot toegevoegd op vraag van SERV, MINA en VVSG.

SERV en MINA gaven daarbij volgende toelichting:

"Afdeling 4 biedt de mogelijkheid om aan het uitstel of de opschorting voorwaarden te koppelen als de vervolgte persoon daarmee instemt. De Raden zijn van oordeel dat dit een bijkomende mogelijkheid tot sanctionering biedt.

Afdeling 6 werd ingevoerd om te vermijden dat een overtreder door een beroep op reguliere premie- of subsidiestelsels geheel of ten dele aan (de financiële gevolgen van) zijn herstellplicht kan ontsnappen. De Raden zijn van oordeel dat het ook binnen het kader van de milieuhandhaving wenselijk is om te voorzien in een regeling waardoor een overtreder geen aanspraak kan maken op premies, subsidies of andere vormen van steun in zoverre die gericht zijn op het herstel van

*publieke schade waartoe de overtreder reeds op basis van de herstelplicht (en met eigen middelen) gehouden is."*²¹

VVSG gaf van zijn kant volgende motivering mee om de keuze voor het activeren van optie 6 te verantwoorden:

"We vragen om ook bij overtredingen inzake milieu of ruimtelijke ordening "financiële handhaving" mogelijk te maken (optie afdeling 6). Het gaat dan bv. om het niet subsidieren van wat al verplicht was gesteld.

Inzake onroerend erfgoed wil de decreetgever het "perverse effect" vermijden dat "verwaarlozers door de lamentabele staat van het verwaarloosde gebouw bij de uitbetaling van premies voorrang krijgen op eigenaars van monumenten die hun onderhoudsplicht wel naleven" (MvT p. 19)

*Inzake handelsvestigingen is dit nodig om te "voorkomen dat de overheid opdraait voor het herstel van publieke schade, gelet op de premies die gangbaar zijn in het handelsvestigingsbeleid en de subsidies die kunnen worden verleend in functie van de sloop en/of transformatie van handelspanden en bedrijfsruimten." (MvT p. 23) Beide argumentaties gelden o.i. ook inzake milieu en ruimtelijke ordening. Als bijvoorbeeld het installeren van een waterzuivering, het afbreken van een gebouw of het heraanplanten van bomen al verplicht was door een handhavingsbevel, dan heeft de overtreder daarvoor geen recht op een subsidie."*²²

Art. 20. Herstelinstanties

Dit artikel bepaalt wie kan worden aangesteld als herstelinstantie. Naast de burgemeester, gaat het om personeelsleden van de Vlaamse overheid, van de gemeente of van gemeentelijke samenwerkingsverbanden.

De Vlaamse Regering kan opleidings- en ervaringsvereisten en andere voorwaarden bepalen waaraan categorieën van herstelinstanties moeten voldoen, en hun bevoegdheden inhoudelijk, geografisch of temporeel beperken.

Art. 21. Bijkomende grondslag voor het opleggen van beveiligingsmaatregelen en bijzondere bevoegdheden voor toezichthouders, gemachtigd tot het dragen van wapens

De grondslag voor het opleggen van de in hoofdstuk VII van titel XVI DABM bedoelde veiligheidsmaatregelen is breder dan voor de beveiligingsmaatregelen van hoofdstuk 5 KVH. Om hieraan te verhelpen, wordt deze grondslag (het beheersen van een aanzienlijk risico voor mens of milieu), die specifiek is voor milieuaangelegenheden, uitdrukkelijk toegevoegd, uiteraard enkel voor de regelgeving waarop het DABM van toepassing is.

De natuurinspecteurs zijn van oudsher gemachtigd tot het dragen van wapens, wat onmiddellijk aansluit bij de risico's, verbonden aan hun specifieke toezicht – en opsporingsdracht.²³ Bij de personen die zij aan controles en inspecties onderwerpen, is wapendracht immers niet uitzonderlijk. In functie van het vrijwaren van hun fysieke integriteit en hun opdrachten als OGP²⁴ wordt deze

²¹ Advies MINA & SERV, p. 11, randnr. 21.

²² Advies VVSG, p. 5-6, nr. 3.1

²³ BVR van 11 oktober 2002 tot bepaling van de wapens die tot de reglementaire uitrusting behoren van sommige ambtenaren van het Agentschap Natuur en Bos en tot vaststelling van de bijzondere bepalingen betreffende het voorhanden hebben, het bewaren en het dragen van wapens, KB van 26 juni 2002 betreffende het voorhanden hebben en dragen van wapens door de diensten van het openbaar gezag of van de openbare macht

²⁴ Voor die toezichthouders die over deze hoedanigheid beschikken

afgelijnde categorie van toezichthouders daarom een aantal bijzondere bevoegdheden verleend uit de Wet op het Politieambt, meer bepaald inzake fouillering en het boeien van personen.²⁵

Art. 22. Opbrengsten verkregen uit handhaving

Dit artikel bepaalt de concrete bestemmingen van de handhavingsopbrengsten die volgens de algemene regel, vervat in art. 73 KVV, worden toebedeeld aan de Vlaamse overheid.

Art. 31 tot 36. Misdrijven en inbreuken

Hoofdstuk VI van titel XVI DABM bevat op dit ogenblik enkel een oplijsting van de milieumisdrijven. In hetzelfde hoofdstuk wordt nu ook de regeling m.b.t. de inbreuken²⁶ ondergebracht, zonder inhoudelijke wijzigingen.

De strafrechtelijke bepalingen blijven onaangeroerd, wat meteen inhoudt dat de mogelijkheden voor het alternatief sanctioneren via GAS, vervat in art. 16.6.2 §2 en 16.6.3 §2, onverkort behouden blijven.

Ook het maximum van de exclusieve en alternatieve bestuurlijke geldboete blijft bepaald op respectievelijk 400.000 en 2.000.000 EURO.

Wel wordt de bevoegdheid van de strafrechter om bij wijze van beveiligingsmaatregel, een tijdelijk exploitatieverbod op te leggen om de inrichtingen die aan de oorsprong van het milieumisdrijf liggen²⁷, niet langer weerhouden. De strafrechter heeft een reactieve rol²⁸: hij treedt op tegen een misdrijf dat minstens reeds is aangevangen, en is aanvullend bevoegd om te oordelen over de publieke en private schade die daaruit is voortgevloeid. Vanuit die hoedanigheid wordt hij door het KVV bevoegd gemaakt publieke herstelmaatregelen op te leggen, in het zog daarvan de vervolgde misdrijven die nog steeds in voortzetting zijn te staken, en inperkende maatregelen (als onderdeel van de ruimere categorie van beveiligingsmaatregelen) op te leggen. Deze bevoegdheid volstaat, en noodzaakt geen specifieke bepaling meer.

Hoofdstuk 14. Wijzigingen van het decreet van 29 maart 2002 tot bescherming van het varend erfgoed

Voor de toelichting bij dit hoofdstuk wordt verwezen naar de bespreking van de krachtlijnen van het ontwerp hierboven, en de toelichting bij hoofdstuk 22, m.b.t. de wijzigingen aan het verwante Onroerenderfgoeddecreet.

Hoofdstuk 19. Wijzigingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009

Voor een algemene toelichting bij dit hoofdstuk wordt verwezen naar de bespreking van de krachtlijnen en de bijhorende impactanalyse van het ontwerp hierboven.

Hieronder worden de meest belangwekkende artikelen besproken.

Art. 49. Opbrengsten verkregen uit handhaving

²⁵ In hun advies drukken MINA en SERV hun appreciatie uit voor deze regeling (p. 10, randnr. 18)

²⁶ Nu nog opgenomen onder art. 16.1.2, 1° en 16.4.27, derde lid DABM

²⁷ Huidig artikel 16.6.5 DABM

²⁸ Het opleggen van beveiligingsmaatregelen zonder verband met het vastgestelde misdrijf of de daaruit voortvloeiende schade, behoort niet tot de bevoegdheid van de strafrechter als bijzondere rechter

Dit artikel bepaalt de concrete bestemming van de handhavingsopbrengsten die volgens de algemene regel, vervat in artikel 73 KVH, worden toebedeeld aan de Vlaamse overheid. In combinatie met de opheffing van artikel 6.5.1 VCRO door dit ontwerp, wordt deze algemene regel van artikel 73 KVH daarmee onverkort van kracht.

Als basisregel (art. 73, 1ste lid KVH) geldt voortaan dat de opbrengsten toekomen aan de overheid die ze geïnd heeft. Samen met de mogelijkheden die het KVH biedt voor de lokale overheden om zelf het volledige traject (van vaststelling over maatregel tot uitvoering) te doorlopen, wordt daarmee voldaan aan de betrachting om de inkomsten uit dergelijke trajecten volledig aan de lokale besturen te doen toekomen.

Tegelijkertijd biedt artikel 73, 2de lid KVH de Vlaamse Regering de mogelijkheid om (in afwijking op de algemene regel) de opbrengsten van hybride trajecten te verdelen *“volgens de criteria die zij bepaalt en rekening houdend met de inspanningen die overheden leveren in het handhavingsproces dat de opbrengsten genereert.”* Deze uitzondering kan leiden tot transfers in beide richtingen, afhankelijk van de overheid die int. Hybride trajecten komen frequent voor, als gevolg van afspraken of als gevolg van een decretale regeling, zoals het opleggen en invorderen van bestuurlijke geldboetes door Vlaamse beboetingsinstanties, vaak aan de hand van vaststellingen die uitgaan van lokale overheden.

De concrete regeling voor hybride trajecten moeten worden vastgelegd in het Handhavingsbesluit.

Art. 50 - 51. Herstelinstanties

De taken van de herstelinstantie in de zin van het KVH (vorderen, opleggen en uitvoering herstel – en beveiligingsmaatregelen, en administratief toezicht op beveiligingsmaatregelen, opgelegd door toezichthouders) worden in de VCRO waargenomen door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, de gemeentelijke inspecteur en de burgemeester. Daarnaast beschikt het parket over een vorderingsrecht m.b.t. publieke herstelmaatregelen voor de strafrechter.

Via de wijziging van artikel 1.4.9 VCRO, dat de aanstelling van gemeentelijke en gewestelijke stedenbouwkundige inspecteurs regelt, wordt deze taakverdeling bevestigd.

Het nieuwe artikel 1.4.9 VCRO duidt zowel de gemeentelijke en gewestelijke inspecteurs als de burgemeesters aan als herstelinstantie. De voorwaarden voor de aanstelling van de inspecteurs blijven gelijkwaardig.

Het parket beschikt op basis van artikel 56 KVH reeds over een vorderingsrecht m.b.t. publieke herstelmaatregelen, zodat dit niet meer in het sectoraal decreet moet worden geregeld.

Art. 52. Opnemen dagvaarding in het vergunningenregister

Artikel 5.1.2, 1ste lid, 9° en 10° VCRO regelt de informatie die op het vlak van handhaving in het vergunningenregister moet worden opgenomen. Aanvullend bepaalt artikel 6.6.3. dat ook de dagvaarding of elk ander gedinginleiding exploitatie van een herstelprocedure moet worden opgenomen in het vergunningenregister.

Art. 6.6.3 wordt door dit ontwerp opgeheven. Van die gelegenheid wordt gebruik gemaakt om de dagvaarding / het gedinginleidend exploitatie rechtstreeks op te nemen in de algemene lijst van de in het vergunningenregister te publiceren handhavingsinformatie, zoals bepaald door artikel 5.1.2. VCRO.

Art. 53 - 55. Aanpassen terminologie

De bepalingen brengen de verwijzingen naar handhavingsinstrumenten in diverse onderdelen van de VCRO in lijn met de terminologie van het KVH, zonder inhoudelijke wijzigingen.

Art. 59. Van toepassingstelling KVH en de keuze van de opties

Uit het optionele hoofdstuk 10 worden de afdelingen 3 (bestuurlijke beslag) , 4 (probatievoorwaarden), 6 (financiële handhaving), 7 (Handhavingsverzoek), 8 (politiediensten van rechtswege toezichthouder), 9 (administratief beroep tegen herstelbeslissingen) , 10 (mogelijkheid tot verlenging van uitvoeringstermijnen en vermindering van de dwangsomschuld) 11 (waarborgsom) en 12 (stakingsbevel bij verhindering van toezicht) weerhouden.

In het huidige VCRO-kader hebben reguliere politieagenten reeds de bevoegdheid om inbreuken op te sporen en hiervan verslag van vaststelling op te stellen (art. 6.2.5 VCRO). In functie van het toezicht op Vlaamse regelgeving en de opsporing van stedenbouwkundige misdrijven en inbreuken kunnen zij toegang nemen tot de bouwplaats en de gebouwen, ook wanneer deze verrichtingen de kenmerken van een huiszoeking dragen (art. 6.2.4, 2de lid VCRO), wat in de terminologie van het KVH neerkomt op respectievelijk een betreding en een bestuurlijke visitatie. Tot slot heeft de reguliere politie de bevoegdheid om stedenbouwkundige misdrijven en – inbreuken in uitvoering te doen staken. Daarmee fungeren de leden van de reguliere politie nu reeds als toezichthouders in de zin van het KVH, aangezien ze kunnen bogen op dezelfde kernbevoegdheden.

De reguliere politie neemt deze bevoegdheden van oudsher op, en doet dat nog steeds: uit het Handhavingsrapport blijkt dat de Lokale politie in 2019 270 waarschuwingen gaf, 546 (aanvankelijke) processen-verbaal en 59 verslagen van vaststelling opstelde en 84 maal een stakingsbevel oplegde.²⁹

Met 58% van alle opgestelde aanvankelijke processen-verbaal tegenover 35 % door gemeentelijke verbalisanten en 6% door de omgevingsinspectie, zal duidelijk zijn dat de politie nog steeds de handhaving van de ruimtelijke ordening in belangrijke mate schraagt, zodat het lichten van "optie 8" in dit beleidsveld onontbeerlijk is.³⁰ Het lichten van optie 12 in context van de VCRO is een logisch verlengde van het lichten van dezelfde optie in de context van het DABM, nu de vergunningsplichtige handelingen van beide decreten gereguleerd worden door één en dezelfde omgevingsvergunning.

De oorspronkelijke tekst van art. 6.1.2 blijft als een eerste lid behouden. Dit lid bevestigt de evidentie dat de toepassing van het handhavingsluik van de VCRO gericht is op de vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening, vermeld in artikel 4.3.1 §2 VCRO, waarmee meteen het door de VCRO beschermde algemeen belang, bedoeld in artikel 2, 25° KVH, *expressis verbis* wordt aangeduid.

Optie 4 (probatievoorwaarden) en 6 (financiële handhaving) werden toegevoegd op vraag van SERV, MINA en VVSG.³¹

Optie 7 (handhavingsverzoek) werd toegevoegd op vraag van VVSG, die daarvoor volgende verantwoording gaf:

²⁹ Handhavingsrapport ruimtelijke ordening 2019, p. 22

³⁰ Handhavingsrapport ruimtelijke ordening 2019, p. 59.

³¹ Zie de toelichting bij artikel 18

"We kunnen ons erin vinden dat derde die last hebben van andermans overtreding, aan de overheid kan vragen om te handhaven, ook inzake ruimtelijke ordening (optie afdeling 7)

*Derden die schade ondervinden van een milieu-overtreding kunnen nu al formeel om handhaving verzoeken bij de bevoegde overheid. Een gelijkaardige regeling staat in het Kaderdecreet (afdeling 7). Ook een gemeente kan bij een andere overheid om handhaving vragen, Voor een gemeente geldt dan niet de vereiste om schade aan te tonen. Volgens het implementatiedecreet zal zo'n regeling niet alleen gelden inzake milieu (waar het al bestond) maar ook inzake handelsvestigingen omdat "klachten over mogelijke inbreuken vaak van concurrenten komen". (MvT p. 23) Die argumentatie geldt o.i. evengoed inzake ruimtelijke ordening. Omdat we pleiten voor een zo groot mogelijke gelijkschakeling van de verschillende sectoren, zien we geen bezwaar om dit systeem ook bij ruimtelijke ordening in te voeren. Het houdt geen verplichting in om op elke overtreding te gaan handhaven of om daar onmiddellijk het volledig handhavingstraject op toe te passen, wel moet de gemeente dan motiveren waarom ze al dan niet op de vraag ingaat. Het kan er wel toe leiden dat gemeenten hun handhavingsprioriteiten scherp moeten stellen zodat gedoogbeleid op andere overtredingen te verantwoorden is. Een lokale prioriteitennota handhaving kan daarvoor dienen."*³²

Optie 11 tenslotte werd toegevoegd op vraag van SARO en VVSG, die daarvoor respectievelijk volgende verantwoordingen gaven:

*"Verder vraagt de raad te onderbouwen waarom niet werd geopteerd voor de invoering in de VCRO van de verplichte betaling van een waarborgsom (afd. 11). Hierdoor ontstaat immers een extra drukingsmiddel opdat een rechtelijke opgelegde maatregel ook uitdrukkelijk wordt uitgevoerd. De raad merkt verder op dat deze optionele figuur (waarborgsom, afd. 11) met voorliggend IKVH wel van toepassing wordt gemaakt voor het onroerend erfgoedbeleid."*³³

*"We vragen dat ook inzake ruimtelijke ordening een handhavingsbevel kan gekoppeld worden aan een waarborg (optie afdeling 11). Het kunnen opleggen van een waarborg (optie afdeling 11) staat bij milieu wel vermeld als "evident" in de toelichting (MvT p. 14) maar niet in de decreettekst. Het kunnen opleggen van een waarborg lijkt ons niet alleen interessant bij milieu en onroerend erfgoed maar ook inzake ruimtelijke ordening, bijvoorbeeld bij het doen heraanplanten van bomen."*³⁴

Ook MINA en SERV vonden dat er "mogelijkheden (zijn) voor het van toepassing verklaren van afdeling 11 (opleggen waarborgsom bij feitelijk herstel)" op de VCRO.³⁵

Door toevoeging van deze opties wordt de stroomlijning van de regels van DABM en VCRO ook op het vlak van de optionele figuren bovendien doorgezet, waarmee tegemoet wordt gekomen aan de vraag daartoe van SERV en MINA.³⁶

Art. 63. Misdrijven

Aan de bestaande misdrijven, bepaald door de VCRO, wordt niet geraakt. De omschrijving en de straffen voor deze misdrijven blijven dezelfde, met dien verstande dat de specifieke strafbaarstelling van art. 6.2.1, eerste lid, 3° beperkt blijft tot stakingsbevelen, gegeven onder het regime voor de van toepassingstelling

³² Advies VVSG, p. 6

³³ Advies SARO, p. 6

³⁴ Advies VVSG, p. 7.

³⁵ Advies MINA & SERV, p. 12 randnr. 22

³⁶ Advies MINA & SERV, p. 12 randnr. 22

van het KVV.³⁷ Ook het maximum van de alternatieve bestuurlijke geldboete die kan worden opgelegd n.a.v. een bestuurlijke vervolging van deze misdrijven blijft ongewijzigd.

Art. 64. Inbreuken

Dit artikel behoudt ook voor wat de inbreuken betreft het *status quo*, met dien verstande dat de categorie van inbreuken op de meldingsplicht in de zin van art. 6.2.2, 3° VCRO wordt uitgebreid.

Het omgevingsvergunningendecreet (OVD) voerde de mogelijkheid in om - zoals bij milieu - aan stedenbouwkundige meldingen voorwaarden te verbinden. De voorwaarden mogen de melding niet onevenredig beperken of verbieden (art. 113, §2 Omgevingsvergunningsdecreet) en dit binnen de contouren van de eerder beperkte beoordelingsruimte bij meldingen (art. 4.2.2 VCRO). De voorziene wijziging zorgt ervoor dat de inbreuken op het niet naleven van de opgelegde voorwaarden in de meldingsakte kunnen worden gehandhaafd.

Ook voor wat de meldingsplichten inzake het zorgwonen en het beëindigen van het zorgwonen betreft, wordt een wijziging voorzien zodat ook deze inbreuken kunnen gehandhaafd worden. Zorgwonen heeft een belangrijke maatschappelijke betekenis waar de laatste jaren volop wordt op ingezet en het draagt bij tot een zorgzame maatschappij op mensenmaat. De mogelijkheden zijn bij wijzigingsdecreet van 18 juni 2021 nog aanzienlijk verruimd naar bestaande bijgebouwen bij een hoofdzakelijk vergunde woning en verplaatsbare zorgunits, die makkelijk terug te verwijderen zijn. Het zorgwonen is concipieerd als een tijdelijke situatie en bij beëindiging van het zorgwonen dient men ofwel een reguliere vergunning te bekomen of dient men terug te keren naar de eerdere toestand. Dit wordt in vele gevallen opgelost door communicatie met de burger, maar ook handhaving is nodig waar het niet opgelost geraakt. De meldingsplichten inzake zorgwonen zijn rechtstreeks decretaal in een afzonderlijk artikel 4.2.4 VCRO opgenomen en de handhaving ervan valt niet onder de eerder voorziene strafbaarstelling voor de meldingsplichten die bepaald worden langs het BVR betreffende de meldingsplichtige handelingen ter uitvoering van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 16 juli 2010.

Ten slotte wordt ook het verder uitvoeren van handelingen in geval van verval, schorsing of vernietiging van de meldingsakte, voortaan als een inbreuk aangemerkt.

Art. 68. Adviesplicht bij de opstart van een gerechtelijke herstelprocedure of een ambtshalve uitvoering

Deze bepaling zorgt ervoor dat de bijzondere adviesplichten die het huidige handhavingsluit van de VCRO kenmerken, behouden kunnen blijven. Nieuw artikel 6.3.1 vormt daarnaast een kapstok voor het verbinden van andere formele voorwaarden (dan het advies) aan het inleiden / aanhangig maken van de herstellvordering of de opstart van een ambtshalve uitvoering. De specifieke definitie van "de opstart van een ambtshalve uitvoering" werd overgenomen van huidig artikel 6.3.4 §1, 2de lid VCRO.

De samenstelling en werking van het adviesorgaan, de adviesprocedure en de rechtsgevolgen van het advies worden geregeld in het Handhavingsbesluit.

³⁷ Het KVV voorziet reeds in een bestuurlijke sanctie voor het niet naleven beveiligingsmaatregel (t.a.v. niet geïdentificeerde adressanten of zolang geen dwangsom kan verbeuren) zie art. 65 §4, 2de lid en art. 104, 3de lid KVV.

De bestaande adviesverplichting in het kader van administratieve beroepen tegen bestuurlijke maatregelen kan worden voorzien en uitgewerkt bij de regeling van het administratief beroep in het Handhavingsbesluit.³⁸

De bestaande adviesverlening in het kader van zogenaamde "dwangsomverzoeken" kan eveneens worden verankerd in het Handhavingsbesluit op basis van artikel 99, 2de lid VCRO.

Enkel voor de specifieke bemiddelingsopdracht in het kader van herstelschikkingen wordt er geen grondslag meer voorzien. Niet alleen blijkt uit recente cijfers dat van deze bemiddelingsmogelijkheid vrijwel geen gebruik wordt gemaakt³⁹, het is ook perfect mogelijk om het adviesorgaan desgewenst een nieuwe (en meer decisieve) rol toe te kennen als instantie die herstelschikkingen bekrachtigt in de zin van art. 62 §1, 1° KVH.

Art. 69. Vernietiging titel van eigendomsverkrijging bij miskennning informatieplicht

Artikel 69 van het ontwerp herneemt de tekst van artikel 6.6.2 VCRO, dat ingrijpt op de (privaatrechtelijke) relatie tussen de koper en verkoper naar aanleiding van een miskennning van de informatieplicht. Strikt genomen is dit geen handhavingsregel, reden waarom zij niet in het KVH voorkomt. Om het *status quo* te bewaren wordt de tekst hernomen in nieuw artikel 6.3.2 VCRO.

Art. 70. Geen bestuurlijke herstelmaatregelen wanneer de herstelplicht ontstaan is voor 1 maart 2018.

Deze bepaling herneemt (inhoudelijk) het voorschrift van artikel 7.7.7 VCRO.

Art. 71. Stabiliteitswerken vergunbaar voor gedoogde constructies

Deze bepaling herneemt (inhoudelijk) het voorschrift van artikel 6.6.1 §2 VCRO, en bevestigt volledigheidshalve dat aan gedoogde constructies ook niet-vergunningsplichtige onderhoudswerken kunnen worden uitgevoerd.

Hoofdstuk 22 . Wijzigingen van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013

Voor een algemene toelichting bij dit hoofdstuk wordt verwezen naar de bespreking van de krachtlijnen en de bijhorende impactanalyse van het ontwerp hierboven.

De omschrijving van misdrijven (art. 11.2.2 OED) en inbreuken (art. 11.2.4 §1) blijft ongewijzigd, opnieuw met dien verstande dat de specifieke strafbaarstelling van artikel 11.2.2, 1ste lid, 9° beperkt is tot stakingsbevelen, gegeven onder het regime voor de van toepassingstelling van het KVH.⁴⁰

Ook de uitdrukkelijke kwalificatie van de schending van de zorgplicht in erfgoedlandschappen als normschending in de zin van het KVH komt overeen met

³⁸ Zie supra,

³⁹ In 2021 was er slechts 1 bemiddelingsopdracht, in het kader van een bemiddeling met de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur bron zie Departement Omgeving | Omgevingshandhavingsrapportage (vlaanderen.be) (weergave 12/11/2022)

⁴⁰ Het KVH voorziet reeds in een bestuurlijke sanctie voor het niet naleven beveiligingsmaatregel (t a v niet geïdentificeerde adressanten of zolang geen dwangsom kan verbeuren) zie art 65 §4, 2de lid en art 104, 3de lid KVH

de actuele situatie, waar huidig artikel 11.2.4 §2 bepaalt dat dergelijke schendingen *"worden gelijkgesteld met inbreuken, zonder dat zij aanleiding kunnen geven tot het opleggen van een geldboete."* Het betreft m.a.w. een verboden gedraging, die wel de grondslag kan vormen voor het opleggen herstel- en beveiligingsmaatregelen, maar niet voor het opleggen van bestuurlijke sancties.

Uit het optionele hoofdstuk 10 worden de afdelingen afdelingen 2 (onmiddellijke inning), 3 (bestuurlijk beslag), 4 (probatievoorwaarden), 6 (financiële handhaving), 8 (politiediensten van rechtswege toezichthouder), 9 (administratief beroep tegen herstelbeslissingen), 10 (mogelijkheid tot verlenging van uitvoeringstermijnen en vermindering van de dwangsomschuld), 11 (verplichte betaling van een waarborgsom) en 12 (stakingsbevel bij verhindering van toezicht) weerhouden.

De figuur van de onmiddellijke inning laat de verbalisant toe om binnen de beleidslijnen van de Vlaamse Regering de misdrijven en inbreuken die zij vaststellen zelfstandig af te handelen zonder de tussenkomst van het parket en / of de beboetingsinstantie, waardoor de werklast van deze laatste instanties kan worden verminderd. Met de figuur van het bestuurlijk beslag faciliteert het lichten van optie 3 de verbeurdverklaring in het bestuurlijke spoor.

Het lichten van afdeling 4 sluit aan bij het huidige artikel 11.2.4 §3 OED, dat nu reeds voorziet in de mogelijkheid om probatievoorwaarden te verbinden aan het uitstel van tenuitvoerlegging van de sanctie.

Door afdeling 6 in te sluiten, wordt de regeling van artikel 10.4.2 Onroerenderfgoeddecreet bevestigd, en wordt voorkomen dat overtreders gebruik kunnen maken van de "premiepot" ter financiering van het herstel van de publieke schade die zij wederrechtelijk hebben veroorzaakt. Zij zijn immers verplicht om dit met eigen middelen te doen. Ook het perverse effect, waar verwaarlozers door de lamentabele staat van het verwaarloosde gebouw bij de uitbetaling van premies voorrang krijgen op eigenaars van monumenten die hun onderhoudsplicht wel naleven (wat noodzakelijk een betere staat van het gebouw inhoudt), wordt op die manier vermeden.

Derden, die wederrechtelijk beschadigd onroerend erfgoed aankopen en herstellen, kunnen hiervoor nog steeds rekenen op het premiestelsel, met dien verstande dat deze premies zullen worden teruggevorderd van de overtreders die schade hebben veroorzaakt, ten belope van hun herstellplicht.

Om overlap met artikel 95 KVV te vermijden, wordt gelijktijdig het inhoudelijk identieke artikel 10.4.2 OED opgeheven.

In de huidige regeling is er reeds de mogelijkheid tot het instellen van een administratief beroep tegen herstelbeslissingen, die met het lichten van de optie, bedoeld in afdeling 9, wordt bestendigd.

Afdeling 10 komt formeel niet voor in het huidige handavingsluik, maar beantwoordt wel aan een gevestigde handavingspraktijk. Afdeling 11 is volledig nieuw, maar het nut van de mogelijkheid om de veroorzaker van erfgoedschade te verplichten het herstel ervan te prefinancieren via een waarborgsom, is evident, gelet op de hoge kosten die vaak met dit herstel gepaard gaan.

Huidig Hoofdstuk 11 Onroerenderfgoeddecreet verleent aan de reguliere politie bepaalde bijzondere bevoegdheden voor de opsporing van misdrijven en inbreuken zoals de bestuurlijke betreding en visitatie (art.11.3.3, 2de en 3de lid Onroerenderfgoeddecreet). Het maakt de reguliere politie bovendien bevoegd om inbreuken vast te stellen in een verslag van vaststelling. Het aanduiden van de

reguliere politie als toezichthouder van rechtswege in de zin van art. 97 KVH ligt dan ook in het verlengde van de bestaande regelgeving. Tussen stedenbouwkundige misdrijven en misdrijven Onroerend Erfgoed is er bovendien vaak sprake van samenloop, zodat de vaststellingsbevoegdheden t.a.v. beide materies beter uniform blijven. Om dezelfde reden wordt ook "optie 12" (stakingsbevel bij verhindering van toezicht) gelicht.

In zijn advies vraagt de VVSG om ook de gemeenten in de mogelijkheid te stellen op te treden als herstelinstantie, zonder dat dit een reden mag zijn voor de Vlaamse Overheid om zelf hierin geen verantwoordelijkheid meer op te nemen, en mits de Onroerenderfgoedgemeenten die naast verbaliseren ook herstellen als taak zullen opnemen, daarvoor een hogere subsidie krijgen.⁴¹

Op deze vraag wordt ingegaan door de burgemeester (of zijn plaatsvervanger) van erkende Onroerenderfgoedgemeenten aan te wijzen als herstelinstantie, naast de inspecteurs Onroerend Erfgoed die hun algemene bevoegdheid behouden.

De beperking tot erkende Onroerenderfgoedgemeenten, moet garanderen dat de voor deze cruciale taak vereiste deskundigheid ook effectief aanwezig is. Een verhoogde subsidie lijkt niet noodzakelijk, nu de inkomsten van herstelhandhaving (zoals verbeurde dwangsommen) conform de algemene regel van art. 73, 2de lid KVH toekomen aan de overheid die het hersteltraject heeft gelopen.

Hoofdstuk 24. Wijzigingen van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges.

Voor een algemene toelichting bij dit hoofdstuk wordt verwezen naar de bespreking van de krachtlijnen en de bijhorende impactanalyse van het ontwerp hierboven.

Hieronder worden de meest belangwekkende artikelen besproken.

Art. 100. Aanpassing definitie Handhavingscollege

Het huidige systeem van het DBRC-decreet wordt doorgetrokken en er wordt een bevoegdheidsoverdracht aan het Handhavingscollege toegevoegd in overeenstemming met de bevoegdheidsuitbreiding door het KVH en de implementatiedecreten.

Art. 101. Tussenkoms

Deze bepaling voorziet in een procedure tot tussenkoms bij het Handhavingscollege. De introductie van een procedure tot tussenkoms is vereist aangezien artikel 74 KVH de mogelijkheid biedt aan derden die in hun rechtmatige belangen worden geschaad door een bestuurlijke herstel- of beveiligingsbeslissing of herstelschikking, om eigenhandig een juridictioneel beroep bij het HHC in te stellen tegen deze beslissingen.

In dat geval kan de betrokkene ten aanzien van wie de bestuurlijke herstelbeslissing werd opgelegd (overeenkomstig art. 47-55 KVH) (zie 1°) of ten aanzien van wie de bestuurlijke beveiligingsmaatregel is genomen (overeenkomstig art. 65-68 KVH) (zie 2°) er immers alle belang bij hebben om tussen te komen in de procedure die op basis van artikel 74 KVH werd ingesteld. Hetzelfde geldt voor degenen die de herstelschikking mee hebben vastgesteld (overeenkomstig art. 60-62 KVH; dit kan ook de overtreder zijn) (zie 4°) Ook de bevoegde overheid die in eerste aanleg heeft beslist over de betrokken

⁴¹ Advies VVSG, p 8-9, nr 4 1

handhavingsbeslissing waartegen administratief beroep werd ingesteld, kan tussenkomen in de procedure (zie 3°).

In de andere richting (zie 5°), zullen de derden die op basis van artikel 74 KVH een rechtstreeks beroep kunnen instellen tegen een herstelbeslissing of -schikking of beveiligingsbeslissing, ook kunnen tussenkomen indien er reeds een vernietigingsberoep is ingesteld door de betrokkene zelf of een andere derde die in zijn rechtmatige belangen wordt geschaad door de betrokken herstel- of beveiligingsbeslissing of herstelschikking. De belangvereiste voor de tussenkomst kan in dergelijke gevallen op dezelfde wijze ingevuld worden als het belang om eigenhandig een beroep in te stellen bij het HHC overeenkomstig artikel 74 KVH en zoals uiteengezet in de Memorie van Toelichting bij deze bepaling.

Het bestaan van het administratief beroep tegen herstelbeslissingen (art. 98 KVH) maakt ook dat de geïntegreerde beslissing waarin zowel een beboetings/vervolgingsbeslissing als een herstelbeslissing wordt genomen (zie art. 57 KVH) niet tot problemen leidt voor de tussenkomst die niet mogelijk is voor de beboeting maar enkel in geval van een herstelbeslissing.

Volgens artikel 57, §4 KVH wordt in dat geval enkel de beslissing over de bestuurlijke vervolging beschouwd als een administratieve eindbeslissing als vermeld in artikel 42 KVH zodat tegen dit deel van de geïntegreerde beslissing direct kan worden opgetreden door de vervolgte persoon via een beroep bij het HHC. Na het administratief beroep tegen de herstelbeslissing (zie art. 98 KVH) kan voor dit luik van de beslissing slechts een beroep bij het HHC worden ingesteld overeenkomstig artikel 55 of 74 KVH met dus de mogelijkheden tot eventuele tussenkomsten waarin de betrokken wijzigingsbepaling voorziet.

Art. 102-103. Rolrecht en rechtsplegingsvergoeding

In het licht van de introductie van een schorsingsprocedure bij het Handhavingscollege wordt er eveneens voorzien in een rolrecht dat door de verzoekende partij moet worden betaald wanneer er een vordering tot schorsing wordt ingediend bij het Handhavingscollege. Het rolrecht bedraagt in dat geval 50 euro. Het bedrag van het rolrecht bedraagt de helft van het verschuldigde rolrecht voor een vernietigingsprocedure bij het Handhavingscollege dat 100 euro bedraagt, naar analogie met de verhouding van de bedragen van het rolrecht bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen die respectievelijk neerkomen op 100 euro en 200 euro.

Er wordt ook een rolrecht voor de tussenkomende partij vastgesteld aangezien er voortaan ook een procedure tot tussenkomst geldt bij het Handhavingscollege. Het rolrecht dat een tussenkomende partij verschuldigd is, bedraagt – net zoals bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen – de helft van het rolrecht dat een verzoekende partij verschuldigd is bij het indienen van een vordering tot vernietiging. Een tussenkomende partij zal daarom 50 euro aan rolrechten moeten betalen per vordering waarin ze tussenkomt.

Voor het overige wordt artikel 31/2 aangepast in het licht van het nieuwe artikel 31/1.

Art. 104. Bestuurlijke lus

Artikel 77 KVH e.v. voorzien in een opname in het bestuurlijk sanctie - en maatregelenregister van de natuurlijke personen of rechtspersonen die het voorwerp hebben uitgemaakt van een bestuurlijk sepot of vervolging dan wel van een bestuurlijke maatregel. Naar analogie met de regeling voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen wordt in artikel 34, §8 DBRC-decreet uitgebreid naar het Handhavingscollege opdat een nieuwe beslissing na toepassing van de

administratieve lus zou worden openbaar gemaakt in de registers overeenkomstig de bepalingen van het KVH (zie art. 77 e.v. KVH).

In het licht van de mogelijkheid voorzien in artikel 74 KVH voor derden die in hun rechtmatige belangen geschaad worden door bestuurlijke herstel- of beveiligingsbeslissingen of herstelschikkingen, om beroep in te stellen bij het HHC, zullen deze derden ook een mogelijkheid moeten hebben om tegen een herstelbeslissing na bestuurlijke lus op te treden.

Art. 105. Geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep

De mogelijkheid om een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep op te leggen wordt uitgebreid naar het Handhavingscollege. In het licht van artikel 74 van het KVH beschikken derden voortaan immers ook over de mogelijkheid om zelf op te treden tegen bestuurlijke herstel- of beveiligingsbeslissingen of herstelschikkingen indien ze door deze maatregelen in hun rechtmatige belangen worden geschaad.

Vanuit de optiek van het gestaag uniformiseren van de procedures bij het Handhavingscollege en de Raad voor Vergunningsbetwistingen, is het aangewezen om deze mogelijkheid open te trekken naar de procedure voor het Handhavingscollege.

Het huidige artikel 43 DBRC-decreet wordt om die reden verplaatst naar een nieuw artikel 39/1, waardoor het wordt toegevoegd aan de titel van het DBRC-decreet die van toepassing is op zowel het RvVb als het HHC. Artikel 114 heft vervolgens het huidige artikel 43 op.

Art. 108. Schorsingsprocedures

Deze bepaling breidt het toepassingsgebied van de reguliere schorsingsprocedure en van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid uit naar het Handhavingscollege. De tekst van het nieuwe artikel 40 is, op enkele formele wijzigingen na, identiek aan het huidige artikel 40 DBRC-decreet dat tot dusver enkel van toepassing was op de Raad voor Vergunningsbetwistingen (opgenomen in afdeling 3 van Hoofdstuk 4 van het DBRC-decreet). Deze bepaling wordt, net zoals het bestaande artikel 41 (zie hieronder), evenwel opgeheven en opnieuw ingevoerd in afdeling 2 van Hoofdstuk 4 van het DBRC-decreet dat van toepassing is op de procedure van zowel de Raad voor Vergunningsbetwistingen als het Handhavingscollege.

De verwijzing naar artikel 14 DBRC-decreet maakt dat de implementatiedecreten zelf al dan niet in een schorsende werking van het beroep bij het HHC kunnen voorzien. Indien een beroep bij het HHC schorsende werking heeft, dan zijn de schorsingsprocedures uit artikel 44 DBRC-decreet niet relevant/van toepassing. Het KVH zelf verbindt reeds een schorsende werking aan het instellen van een beroep tegen een sanctiebeslissing (art. 42 en 46 KVH).

Art. 109. Voorlopige maatregelen

Deze bepaling bevat een procedure voor het opleggen van (voorlopige) maatregelen bij het Handhavingscollege. De tekst van het nieuwe artikel 41 is identiek aan het huidige artikel 41 DBRC-decreet dat momenteel enkel van toepassing is op de Raad voor Vergunningsbetwistingen (en dat wordt verplaatst naar afdeling 2 van Hoofdstuk 4 van het DBRC-decreet; zie hierboven), met een beperkte toevoeging voor de procedure bij het Handhavingscollege.

Zo bepaalt het tweede lid van het nieuwe artikel 41 dat indien er redenen zijn om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurlijke beveiligingsbeslissing als bedoeld in artikel 68 KVH, het Handhavingscollege, ambtshalve of op verzoek, kan beslissen om de betrokken beveiligingsbeslissing tijdelijk aan te passen. In het licht van de specifieke aard van bestuurlijke beveiligingsbeslissingen is het immers vereist dat het Handhavingscollege – dat uitspraak doet in volle rechtsmacht – een beveiligingsmaatregel zo nodig kan moduleren of verzachten. Het louter schorsen ervan zou een (disproportionele) beveiligingsmaatregel in zijn geheel ongedaan maken wat vaak niet te verkiezen zal zijn, gelet op de korte tijdspanne waarvoor ze geldt en de aard van de maatregel. Het hervormen van de opgelegde beveiligingsmaatregel laat toe dat het Handhavingscollege een betere balans kan zoeken tussen de in het geding zijnde belangen zonder dat de uitwerking van de beveiligingsmaatregel volledig wordt geschorst en elke beveiliging onverkort ongedaan wordt gemaakt ten gevolge van de tijdelijke schorsing van de maatregel.

Art. 111. Jurisdictionele controle met volle rechtsmacht

Het KVH voorziet in een jurisdictionele controle met volle rechtsmacht zowel voor de sanctiebeslissingen als voor de herstelbeslissingen (zie resp. art. 42, 45, 55, 68 en 74 KVH).

Een beroep in volle rechtsmacht kan gepaard gaan met een hervormingsbevoegdheid. Artikel 44 van het DBRC-decreet wordt in deze zin aangevuld waardoor de bestaande hervormingsbevoegdheid van het HHC voor bestuurlijke boetes ook wordt uitgebreid naar de uitsluiting van steun die op basis van artikel 30 KVH kan worden opgelegd als sanctie én naar de bestuurlijke herstelbeslissingen die voortaan kunnen worden bestreden bij het HHC op basis van artikel 55 KVH.

Beide vormen van beslissingen zullen vaak dezelfde feitelijke grondslag delen en zullen in de context van het KVH immers steeds vaker samen in één beslissing worden opgenomen, als het product van een geïntegreerde bestuurlijke sanctie- en herstelprocedure in de zin van artikel 57 KVH.

Hoofdstuk 25. Wijzigingen van het decreet houdende het toeristische logies van 5 februari 2016

Voor een algemene toelichting bij dit hoofdstuk wordt verwezen naar de bespreking van de krachtlijnen van het ontwerp hierboven.

Uit het optionele hoofdstuk 10 worden de afdelingen 8 (politiediensten van rechtswege toezichthouder), en 10 (mogelijkheid tot verlenging van uitvoeringstermijnen en vermindering van de dwangsomschuld) weerhouden.

Ook in het huidige handhavingsluik speelt de reguliere politie een belangrijke rol, met een vaststellingsbevoegdheid voor de (gedepenaliseerde) inbreuken op het logiesdecreet, een medewerkingsverplichting voor tussenpersonen (art. 11 Logiesdecreet) én de mogelijkheid tot het geven van stakingsbevelen (art. 14 Logiesdecreet). Om gelijkaardige redenen als in de context van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wordt bijgevolg optie 8 gelicht, om te vermijden dat het bestaande netwerk van vaststellers wordt gedecimeerd.

Hoofdstuk 26. Wijzigingen van het decreet van 15 juli 2016 betreffende het integraal handelsvestigingsbeleid

Voor een algemene toelichting bij dit hoofdstuk wordt verwezen naar de bespreking van de krachtlijnen en de bijhorende impactanalyse van het ontwerp hierboven.

Huidig artikel 18 DIHB sanctioneert de miskenning van de vergunningsplicht voor kleinhandelsactiviteiten of het handelen in strijd met de verleende omgevingsvergunning voor kleinhandelsactiviteiten met een exclusieve geldboete van maximaal 10.000 EURO, te vermeerderen met opdecimen. Zowel de kwalificatie als inbreuk als de delictsomschrijving blijven overkort behouden. Het maximumbedrag van de geldboete wordt opgetrokken van 10.000 EURO naar 80.000 EURO, maar door de afschaffing van de verhoging met opdecimen komt dit neer op een *status quo* met de actuele situatie. Hetzelfde kan worden gesteld voor de minimumgeldboete, die op 1.200 EURO wordt bepaald, wat overeenkomt met het basisbedrag van 150 EURO uit het Integraal Handelsvestigingsbesluit van 26 oktober 2018, vermeerderd met de opdecimen.

Uit het optionele hoofdstuk 10 worden de afdelingen 6 (financiële handhaving), 7 (handhavingsverzoek), 9 (administratief beroep tegen herstelbeslissingen) en 10 (mogelijkheid tot verlenging van uitvoeringstermijnen en vermindering van de dwangsomschuld) weerhouden.

Het activeren van afdeling 6 moet voorkomen dat de overheid opdraait voor het herstel van publieke schade, gelet op de premies die gangbaar zijn in het handelsvestigingsbeleid en de subsidies die kunnen worden verleend in functie van de sloop en/of transformatie van handelspanden en bedrijfsruimten.

In de context van het DIHB komen klachten over mogelijke inbreuken vaak van concurrenten. Door het van toepassing stellen van afdeling 7 kunnen deze klachten worden geuit binnen het geformaliseerd kader van het handhavingsverzoek, binnen de voorwaarden die art. 96, tweede lid KVH daarvoor voorziet. Dit houdt onder meer in dat de verzoeker aannemelijk moet maken dat hij rechtstreekse schade heeft geleden door de aangeklaagde inbreuk.

Het activeren van afdeling 9 (administratief beroep tegen herstelbeslissingen) werd gevraagd door de VVSG, die hiervoor volgende verantwoording gaf:

"We vragen om ook bij handelsvestigingsbeleid het administratief beroep te voorzien (optie afdeling 9).

*In de meeste sectoren staat een laagdrempelig bestuurlijk beroep open bij de bevoegde minister. Dat bestaat nu al inzake milieu en onroerend erfgoed, en zal nieuw zijn voor ruimtelijke ordening. Handelsvestigingsbeleid is de enige sector waar een overtreder (of een derde die tevergeefs om handhaving vroeg) met zijn beroep tegen een handhavingsbevel onmiddellijk moet stappen naar het Handhavingscollege (Vlaams bestuursrechtscollege). Gelet op het geringe aantal te verwachten dossiers, zien we geen bezwaar om ook op dit vlak de handhavingsprocedure tussen de verschillende sectoren gelijk te trekken."*⁴²

Het activeren van afdeling 10, tenslotte, laat de herstelinstantie toe om bij de invordering van dwangsommen rekening te houden met de inspanningen die de overtreder al gedaan heeft om de oplegde maatregel correct uit te voeren.

Artikel 2, 15° KVH bepaalt dat de herstelinstantie wordt aangewezen door de Vlaamse regelgeving. Naast de als herstelinstantie aangestelde personeelsleden van VLAIO zal er ook sprake zijn van een gemeentelijke herstelinstantie. Voor de aanduiding van de herstelinstantie op gemeentelijk niveau wordt, onder meer op suggestie van de VVSG, aangesloten bij de regeling die ook voor het DABM werd uitgewerkt (zie artikel 20). De inhoudelijke bevoegdheidsverdeling tussen het Vlaamse en het gemeentelijke overheidsniveau wordt geregeld in het uitvoeringsbesluit.⁴³

⁴² Advies VVSG, p. 6-7, nr 3 3

⁴³ Advies VVSG, p9-10, nr 4 4

Hoofdstuk 27. Slotbepaling

Voor de toelichting bij dit hoofdstuk wordt verwezen naar de toelichting bij punt 1.B.4. Implementatie en inwerkingtreding.

De minister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van
Buitenlandse Zaken, Cultuur, ICT en Facilitair Management

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme

Zuhair DEMIR

De Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Wonen en Onroerend Erfgoed

Matthias DIEPENDAELE

De Vlaamse minister van Economie, Innovatie, Werk, Sociale Economie en
Landbouw

Jo BROUNS